

Deset úkolů na cestě k lásce

Jak vyléčit zlomené srdce

ANNA BELLOVÁ

motto

Jak vyléčit zlomené srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Anna Bellová
Jak vyléčit zlomené srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

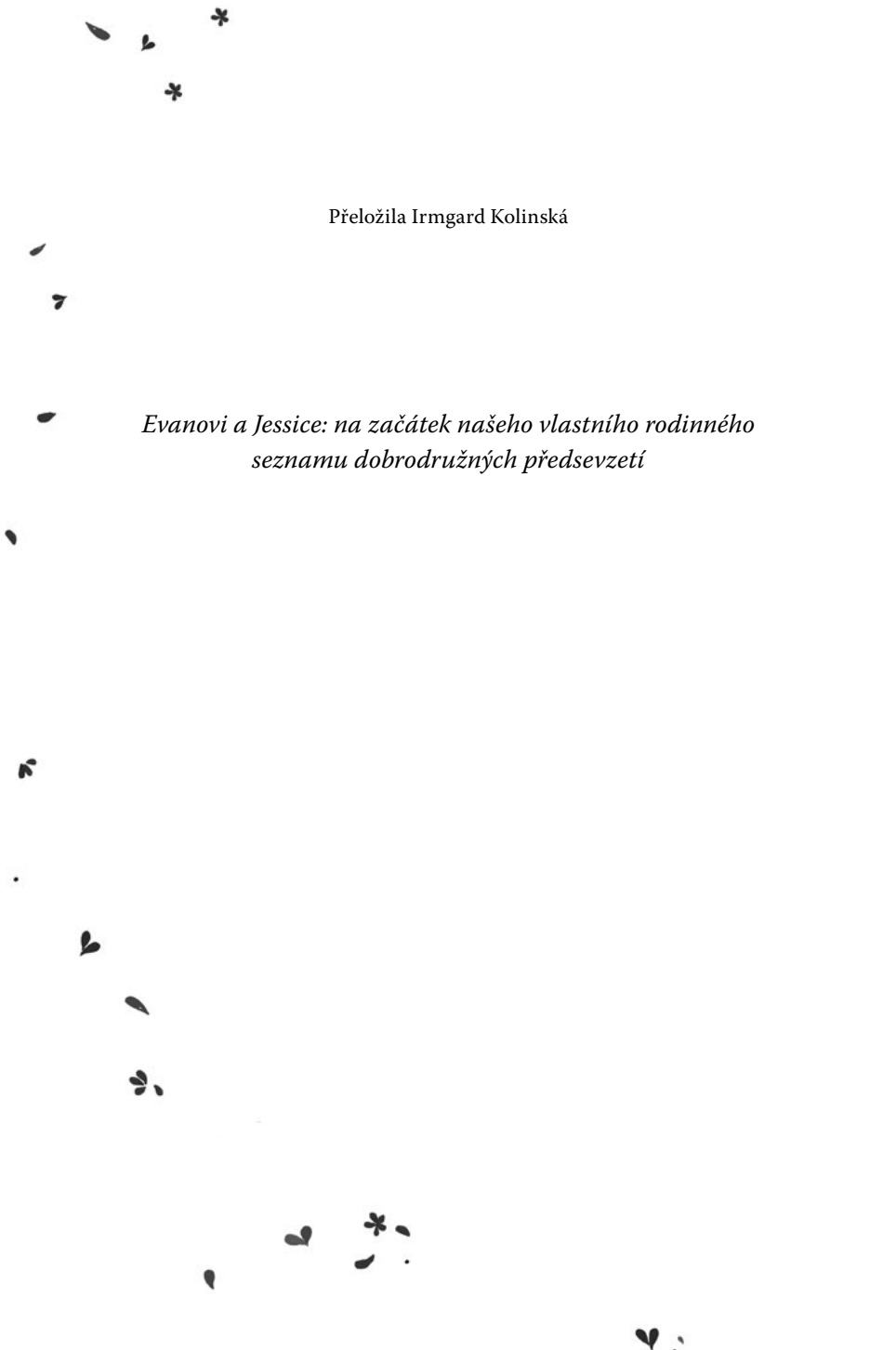

ALBATROS MEDIA a.s.

Jak vyléčit zlomené srdce

ANNA BELLOVÁ

Praha 2017

Přeložila Irmgard Kolinská

*Evanovi a Jessice: na začátek našeho vlastního rodinného
seznamu dobrodružných předsevzetí*

Prolog

Bože, bože! Bože, bože! Já jistě přijdu pozdě, zpívala jsem si pro sebe jako Bílý králík v Alence v říši divů, a přitom jsem co nejrychleji šla, či spíše běžela dlouhou ulicí. Jako by se proti mně všechno spiklo, abych se nedostala včas do Havantu k Josephovi: nerudný člověk venčící své nevychované teriéry na nesmyslně dlouhých vodítkách, o něž jsem málem zakopla; kolony aut vyjíždějících z Portsmouthu, kvůli nimž jsem se zasekla snad u každého červeného světla; skutečnost, že se nikde v blízkosti nedá zaparkovat.

Zoufale jsem se snažila, aby se mé zpoždění ještě víc neprotáhlo, protože Joseph nesnášel nedochvilnost. Ta byla hodně vysoko na jeho výčtu prohřešků. Věděla jsem, že mi bude říkat, že jsem měla vyjet dřív, ale já si byla jistá, že mám času dost.

Vzala jsem si sice střevíce na nízkých podpatcích, ale nebylo to moc platné. Jsou to takové ty záludné boty, o kterých si myslíte, že jsou prakticky ploché, ale jen do okamžiku, kdy někam spěcháte a zjistíte, jak v nich klopýtáte. Měla jsem si vzít nějaké extravagantní boty na jehlách – aspoň bych vypadala sexy.

Konečně jsem dorazila k Josephovu domu a zazvonila. Když mi šel otevřít, zahlédla jsem jeho siluetu v matném skle dveří, a přestože jsme spolu byli už víc než rok, rozbušilo se mi srdce. Neklamné znamení, že je to láska.

„Á, ahoj. No konečně,“ řekl ve dveřích.

„Hrozně mě to mrzí,“ stoupla jsem si na špičky, abych ho políbila a odčinila tak své zpoždění. „Byla jsem u kadeřnice, potom jsem se stavila v lahůdkářství pro nějaké zákusky a dostala jsem se do hrozné dopravní zácpy. A navíc nebylo kde zaparkovat.“

Prošla jsem kolem něho, shodila boty, abych podpatky nepoškrábala dřevěnou podlahu, a zamířila jsem do kuchyně. Tašku s nákupem, kterou jsem přinesla, jsem odložila na dlouhý dubový stůl. Rozhlédla jsem se po kuchyni – připadalo mi, že něco není v pořádku. Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomila, že je tu chladno a ticho, což je divné, protože Joseph měl připravovat večeři.

„Říkal jsem si, že s vařením počkám, až přijdeš,“ ozval se za mnou, jako by mi četl myšlenky. Šel k dřezu a pečlivě si umyl ruce jako nějaký chirurg. Můj žaludek si oddechl, že se může těšit na jídlo. Umírala jsem hladu. „Koupil jsem jenom nějaké těstoviny a omáčku.“

Trochu mi poklesla nálada. Ne že bych čekala, že se z něj přes noc stane James Martin, ale když navrhoval, že dnes večer uvaří, představovala jsem si, jak se láskyplně otáčí kolem plotny. V sobotu večer vždycky chodíme na večeři do nějaké luxusní restaurace, kde vám naservírují porce jako pro střízlíka, a já jsem se celý den těšila, že si konečně pořádně pochutnám na domácím jídle. A nemyslela jsem tím zrovna špagety s omáčkou. Věděla jsem, že to budou čerstvé těstoviny a omáčka z Markse & Spencera, protože Joseph je trochu snob, co se týče nakupování v supermarketech, ale stejně.

Naštěstí jsem pro jistotu koupila cheesecake, jinak by to opravdu byla katastrofa.

Snažila jsem se nedat najevo zklamání a přivinula jsem se k němu. Nic mi tak nespraví náladu jako políbení a objetí. Joseph mi objetí oplatil a já vdechla vůni jeho vody po holení.

„Tak jak se ti líbí můj nový účes?“ zeptala jsem se a v záklonu jsem si prohrábla dlouhé vlasy.

„Hodně sis je nechala zkrátit?“ Přimhouřil oči, jako by se chtěl podívat, co jsem se svými vlasy provedla. Možná dobře neviděl, protože jsem u něho stála moc blízko. Anebo je to prostě typický mužský, který by si ničeho nevšiml, ani kdybych se dala ostříhat dohola.

„Asi tak o centimetr,“ odpověděla jsem a zatřepala hlavou.

Na jeho obranu musím říct, že mám opravdu hodně dlouhé vlasy a centimetr skoro není znát, byly ale krásně lesklé a nadýchané, tak jak to dokáže jediné dobrá kadeřnice.

„Vypadají dobře,“ řekl a odtáhl se ode mne.

Vzala jsem to jako pokyn, abych vybalila nákup. Vyndala jsem cheesecake a dala ho do chladničky. A přesně, jak jsem si myslela, na horní polici jsou tagliatelle a omáčka od M&S. Je vidět, že mám svého chlapce přechteného.

„Chceš něco k pití?“ zeptal se a otočil se k baru.

Připadal mi trochu nemluvný a přemýšlela jsem, jestli se nezlobí kvůli tomu, že jsem přišla pozdě, ale tmavé kruhy kolem očí svědčily spíš o stresu. Asi celé odpoledne pracoval. Poslední dobou byl pod velkým tlakem a hodně ponocoval.

Snad mu příjemný, společně strávený večer pomůže trochu se uvolnit. Mohla bych mu udělat svou osvědčenou masáž, nebo ještě raději dát si v jeho úžasné starožitné viktoriánské vaně na nožičkách společnou bublinkovou koupel při svíčkách a se sklenkou vína jako ve filmu.

„Zpátky na zem, Abi. Sklenku vína?“ zeptal se ještě jednou a vytrhl mě z mých fantastických představ, v nichž na sobě neměl nic než vousy z mýdlové pěny.

„Ano, to by bylo prima. Koupila jsem lahev Chianti,“ vytáhla jsem lahev z tašky a přečetla etiketu.

„Vyslovuje se to kí-anti,“ opravil mě s dokonalou artikulací. Trochu jsem se začervenala. „No jasně. Spletlo mě to ,ch‘ – víš, jako v tom indickém ,chai“.

Laškovně mě za mou školáckou chybu plácl přes zadek utěrkou, kterou držel v ruce, a vzal mi lahev z ruky.

Než jsem se seznámila s Josephem, myslela jsem, že vína jsou prostě červená, bílá a rosé. Pomalu se pokoušel doplnit mé vzdělání. Tohle *Kíanti* jsem koupila jen proto, že bylo ve slevě a vyhrálo nějakou vinařskou cenu.

„Vypadá to jako dobrý ročník,“ prohlížel si lahev předtím, než vytáhl zátku svou profesionální vývrtkou, se kterou já si nikdy nevím rady.

Byla jsem ráda, že víno každopádně aspoň otevřel, což znamená, že etiketa byla schválena, a usedla jsem se ke stolu.

„Tak jsem přemýšlela,“ řekla jsem, abych ho trochu rozveselila, „o našem výročí příští měsíc. Myslela jsem, že bychom třeba mohli jet někam na víkend. Víš, do nějakého venkovského hotelu, nebo do lázní, nebo do některého zajímavého města, třeba do Bathu nebo do Yorku.“

Snažila jsem se o konverzační tón, jako by nešlo o nic mimořádného, a ne o to jediné, nač jsem nepřetržitě myslela od té doby, co mě to minulý týden napadlo.

„Který je to den?“

„Který den?“ vyjekla jsem až příliš rychle.

Byla jsem v šoku z toho, že to nevěděl, ale známe přece muže, jak jsou nemožní a nejsou schopní si takové věci pamatovat.

„Dvacátého března.“

„Á, hm... to je víkend, kdy má matka narozeniny a přijede moje sestra. Myslím, že někam jdeme na nedělní oběd.“

„To chápu,“ snažila jsem se, aby to neznělo přespříliš zklamane.

Bylo to naše první výročí a hrozně jsem se na ně těšila. Byl to nejdelší vztah, jaký jsem kdy měla, a chtěla jsem si to trochu užít. Už jsem pro něj našla perfektní dárek a vyrobila originální přání s naší fotografií.

„Jo. Mrzí mě to,“ pokrčil rameny.

Trvalo mi celou minutu, než jsem si uvědomila, že nenavrhl, abych s ním šla na nedělní oběd s jeho rodinou, se kterou jsem se vlastně ještě nikdy nesetkala, nebo abychom si někam zajeli o některém jiném víkendu.

Ani to mě neodradilo, a aniž bych si všímala varovných příznaků, snažila jsem se dál.

„Což takhle jeden den ve wellness centru?“

Už jsem si nás představovala ve sladěných huňatých koupacích pláštích. Když jsem zvedla zrak, viděla jsem, že je soustředěný na otevírání lahve s vínem, jako by na tom závisel jeho život. „Nebo bychom mohli dělat to, co děláme normálně, třeba jít na večeři... nebo jen tak na drink,“ dodala jsem, neschopná se té myšlenky vzdát, ale můj hlas byl stále slabší.

Zátka vyskočila s mlaskavým zvukem, který ještě zdůraznil ticho, jež nastalo v místnosti. Pozorovala jsem ho, jak s kamennou tváří přelévá víno do karafy.

„Nebo nemusíme dělat vůbec nic. Je to jen výročí. Nic světoborného,“ hlesla jsem a přála si, abych s tím vůbec nezačala.

„Abi,“ řekl. Obrátil se ke mně a opřel se o příborník v póze, která mě vzrušila, i když pro to právě teď nebyl důvod. „Musíme si promluvit.“

Kapitola 1

Tři týdny, šest dnů a nepočítaně hodin od chvíle, kdy mi moje životní láska krutě šlápla na srdce.

Vzhledla jsem k obřím hodinám na stěně kanceláře a zdálo se mi, že ukazují čtyři hodiny. Musím to hned zkontrolovat na počítači, abych se ujistila, že jsem se nespletla. *Čtyři hodiny?* Jak se to stalo? Podařilo se mi přežít sedm hodin v práci, aniž jsem prolila jedinou slzu. No dobře, tak *skoro* jedinou slzu, ale to, jak jsem se rozbředla na toaletě, vlastně neplatí, protože to bylo v polední přestávce.

Vím, že moje nadšení z toho, že jsem přežila jeden den v práci, zní trochu pateticky – většina normálních lidí to tak má dennodenně –, ale tohle byl první den, kdy jsem se odvážila jít do kanceláře od té doby, co mi Joseph před měsícem dal vale.

Naštěstí pracuju jako grafická designérka v progresivní marketingové agentuře, jejíž šéf je přesvědčený, že občasná práce z domova podněcuje kreativitu. Nemůžu říct, že v posledních týdnech podnítila tu moji, ale mohla jsem si aspoň dopřát pořádnou dávku melancholie. Nedokázala jsem se přimět ani k tomu, abych se vyloupila ze svého umolousaného pyžama, natož abych prováděla takové každodenní úkony, jako je sprchování či mytí

vlasů. Jak zvládají denně chodit do práce lidé se zlomeným srdcem, kteří nemůžou pracovat z domova, to nechápu.

Ale kupodivu jsem tu, v čerstvě vypraném oblečení a s umytými vlasy, a ač jsem tomu nevěřila, vydržela jsem celých sedm hodin.

Nerada to přiznávám, ale moje nejlepší kamarádka Sian měla pravdu, když říkala, že mi to udělá dobře. Ne že bych to před ní připustila. To bych to pak měla na talíři pořádně.

Ráda bych řekla, že jsem se vrátila do práce z vlastního popudu; že jsem se jednoho dne probudila o krok blíže tomu, překonat zklamání, protože mi moje životní láska z ničeho nic dala kopačky. Ale ve skutečnosti to bylo tak, že můj šéf mi dal zcela jasně najevo, že nejenom moje práce, abych ho citovala, „upadá“, ale navíc to byl právě den, kdy měl celý tým agentury pózovat pro firemní fotografie. Tedy den, kterého se hrozím i za normálních okolností, natož když mám opuchlé a červené oči z toho, jak jsem celé týdny probřečela.

„Jsi na řadě, Abi,“ zavolal Rick, můj šéf, když šel kolem mého psacího stolu.

„Prima,“ zamumlala jsem s předstíraným nadšením. Celý den jsem poslouchala jekot a vrískot z vestibulu, což rozhodně nepřispělo k tomu, aby se zmírnily moje neblahé obavy.

Rick nemá rád oficiálně vypadající fotografie a pokaždé chce, aby obrázky na našich webových stránkách byly aktuální a zároveň naznačovaly, že práce v naší agentuře je ta největší legrace pod sluncem.

Letos překonal sám sebe. Nejdřív jsem myslela, že to je aprílový žert, ale ukázalo se, že to myslí smrtelně vážně. Ve vestibulu dal nainstalovat trampolínu – takovou, jaká hyzdí zahradu u každého domu, kde mají děti. Za trampolínu pověsil zelené promítací plátno z našeho ateliéru a měl představu, že všichni

budeme jako u vytržení poskakovat na pozadí jasně modré letní oblohy, která bude nafocena dodatečně.

Mám neskutečný strach z výšek a už jen z pomyšlení, že budu hopsat nahoru a dolů na trampolíně, se mi svíral žaludek.

„Jestli chceš, můžeš sejít dolů a podívat se na Gilese, a až s ním Seb skončí, můžeš rovnou skočit na trampolínu.“

Přikývla jsem a vstala, abych ho následovala do vestibulu, který máme společný s šesti dalšími firmami. Jako by nestačilo, že se budu třást strachy a ztrapním se před vlastními kolegy, hemžil se tam dav dalších lidí, kteří budou svědky té katastrofy.

„Musím říct, že jsem rád, že ses vrátila, Abi. Je mi líto, že jsme se museli rozhodnout k napsání formálního dopisu,“ řekl Rick. Mávl rukou, jako by naznačoval, že nic moc neznamená, že jsem dostala dopis, v kterém mi v podstatě sděloval, že se musím vzpamatovat a ukázat se v kanceláři, nebo mě čeká disciplinární řízení – dopis, který mě vyděsil k smrti. „Víš, jak je to dneska s personální politikou; všechno musí mít oficiální punc.“

„To je v pořádku, opravdu. Stejně už bylo načase, abych se vrátila do kanceláře.“

Byl to tenkrát, co se týče pošty, můj nejhorší den, protože přišel nejenom onen dopis od personálního oddělení, ale kromě toho mi napsala moje realitní kancelář, že mi od příštího měsíce zvyšují nájem. To byl další impuls, abych se vrátila, protože víc než kdy jindy si teď nemůžu dovolit přijít o zaměstnání.

Sešli jsme širokým bílým kruhovým schodištěm, které se točilo kolem vestibulu, a když jsem zahlédla trampolínu, na níž radostně poskakoval můj kolega Giles, začal se mi zrychlovat puls.

„Bude skvělé mít tyhle fotky na webových stránkách,“ pochvaloval si Rick, „pro případ, že se lidi od Spinnaker Toweru začnou zajímat o naši firmu.“

Přikývla jsem a doufala, že moje fotky nebudou vypadat tak otrěsně, až by je to odradilo. Naše firma soutěží o zakázku na marketingové materiály pro tuto místní turistickou atrakci, což by mělo být odrazovým můstkem pro to, abychom dostali taky všechnu marketingovou práci pro její mateřskou společnost, která vlastní další slavné pamětihodnosti po celé zemi.

„To je fantastické. Teď skoč ještě jednou,“ volal Seb, fotograf, kterého pravidelně angažujeme.

Došla jsem dolů a nervózně jsem sledovala Gilese. Giles měří skoro dva metry, takže to vypadalo, že se každou chvíli dotkne stropu.

Už jen z pohledu na něj se mi zatočila hlava. Přidržela jsem se zábradlí, abych neztratila rovnováhu. Jak mám proboha na tu věc vylézt?

„Perfektní. Děkuju, Gilesi,“ řekl Seb.

Přešel ke svému laptopu, aby si zkontroloval práci. „Jsou perfektní. Myslím, že teď jsi na řadě ty, Abi, ale nevadilo by ti, kdybych si nejdřív rychle vypil kávu?“

„Ne, ne, jen si dej načas,“ odpověděla jsem s pocitem, jako by byla na poslední chvíli odložena moje oprava.

„To bylo bezva,“ pochvaloval si Giles při obouvání tenisek a sklonil se, aby si uvázal tkaničky.

„Bylo vidět, že se ohromně bavíš.“

„Nojo, tak zněla instrukce od Ricka.“

Dívali jsme se na našeho váženého šéfa, který si vyskočil z cvičit na trampolíně. Mistrně prováděl skoky do sedu či obraty na břicho a na záda a různé podobné kousky. Nic, co by mi pomohlo k uklidnění nervů.

„A jak se vlastně máš?“ zeptal se Giles a účastně naklonil hlavu.

„Jsem v pořádku,“ zalhala jsem.

„Jsem rád, že jsi zpátky v kanceláři a dala ses zase do práce.“

„Dík.“

„Jasně, být pořád zavřená v bytě ti nesvědčilo. Lepší je vyjít ven mezi lidi.“

Přikývla jsem, přestože s ním nesouhlasím. Kdyby to Rick nepokazil svým dopisem, zůstala bych zalezlá donekonečna. Díky revoluční vymoženosti nakupování po internetu a díky tomu, že mám u nosu všechny možné podniky, které provozují donášku jídel do domu, nemám vlastně vůbec důvod chodit ven. Ode dne, kdy se Joseph se mnou rozloučil, jsem musela vyjít z domu jenom dvakrát: jednou, když mi došlo pití, a jednou, když jsem zapomněla objednat toaletní papír.

„Když už o tom mluvíme, co děláš tento víkend?“ zeptal se Giles.

„Hm,“ zamumlala jsem a pokoušela se zdržovat, než mě napadne nějaká odpověď. „Myslím, že máme něco v plánu s kamarádkou Sian.“

„Tak jo. Ale my se s Laurou a pár kamarády chystáme na kolech na ostrov Hayling, kdybys měla chuť. Je to po rovině, takže nic namáhavého. Víím, že Laura by byla ráda, kdyby s námi byla ještě jedna žena.“

To je jistě pravda. Gilesova trpělivá manželka byla neustále vláčena na různé dobrodružné výpravy s ním a jeho kamarády. Ale výlet na kole z Portsmouthu na ostrov Hayling byl něco, co bych nepodnikla, ani kdybych byla ve vrcholné formě.

„Jé, děkuju,“ řekla jsem a podařilo se mi vykouzlit malý úsměv. „Ale já nemám kolo.“

„To není žádný problém. Můj kamarád má cyklistický obchod a určitě by ti nějaké starší kolo na den půjčil.“

Sakra. Proč jsem mu neřekla pravdu. Poslední kolo, na kterém jsem seděla, bylo takové to dětské se stabilizačními kolečky.

„Myslím, že Sian není na cyklistiku,“ řekla jsem a zase to byla lež, „tak myslím, že ten výlet vynecháme, ale stejně děkuju.“

Giles se narovnal.

„Dobrá, ale když si to rozmyslíš, pošli mi zprávu.“

„Jo, to udělám.“ Přitom jsem moc dobře věděla, že si to nerozmyslím.

„A co si myslíš o Linz?“ zeptal se Giles a sklonil se ke mně ze své dvoumetrové výšky.

Aha, Linz. Hayley, jedna má kolegyně grafička šla před několika týdny na mateřskou dovolenou a její nástupkyně, Lindsey, nastoupila, když jsem byla mimo. Krátce jsem se s ní sešla dneska ráno a od té doby se jí vyhýbám. Patří k těm nepřetržitě činnorodým, pozitivním lidem, kteří jako by byli permanentně napojení na přísun kávy. Ta by mi šla na nervy i v normální den, ale ve mém současném stavu jsem opravdu neměla mentální kapacitu na to, abych ji snesla.

„Připadá mi,“ hledala jsem vhodný přívlastek, „perspektivní.“

Giles se usmál. „To na ni přesně sedí. Vypadá to, že si už zvykla a zatímco jsi tu nebyla, docela si tady vybudovala pozici.“

Chtěla jsem se Gilese zeptat, co tím myslí, ale vtom k nám přišel Seb.

„Tak Abi, dejme se do práce,“ zavelel.

Giles mi dvěma zvednutými palci dodal odvalu a zamířil ke schodům, zatímco já jsem se nervózně soukala z kozaček.

„Vyskoč si na trampolínu a já udělám pár zkušebních snímků, abych měl jistotu, že máme správné osvětlení.“

Od něj to znělo tak jednoduše. Cítila jsem, že se mi na čele začíná perlit pot a srdce mi tlučte ostošest.

„Víš jistě, že to je bezpečné?“ zeptala jsem se a sevřela rukama okraj trampolíny. „Myslela jsem, že je vždycky okolo sítě, aby člověk nespadl?“

„To je, ale my ji nemůžeme použít, protože by byla vidět proti zelenému plátnu a zakrývala by mi čočku. Ale budeš v pořádku. Celý den jsme neměli žádný problém a je tu žíněnka, kdyby ses skákáním nechala příliš unést.“

To v žádném případě.

Nohy se mi třásly jako sulc, ale obava, že se mi kolegové budou smát, že nedokážu ani vyskočit na trampolínu, v té chvíli přehlušila můj strach z výšek.

„Tak dobře, vyskoč nahoru, abych si mohl vyzkoušet osvětlení.“

Otočila jsem se čelem k Sebovi a uviděla jsem, že vedle něj stojí Rick. Zeširoka se na mě usmál a mně bylo jasné, že neexistuje způsob, jak bych se z tohohle vyvlékla. Kdybych mu řekla pravdu, považoval by za svůj úkol mě z mého strachu z výšek vyléčit. Pravděpodobně by zkusil shodit mě ze střechy naší budovy jako při base jumping, slaňování nebo něčem podobně nesmyslně adrenalinovém.

Pomalu jsem si stoupla a říkala si, že když na trampolíně dokážou skákat malé děti, musím to dokázat taky.

„Perfektní, tak je to výborné. Myslím, že můžeme začít,“ zavolal Seb od svého laptopu. „Jakmile budeš připravená.“

Zahlédla jsem Ricka, jak na mě upřeně kouká, a bála jsem se, že uhodne mé tajemství, tak jsem raději začala skákat. Kupodivu jsem ucítila, že se začínám nadnášet. Možná jen pár centimetrů, ale opravdu to šlo.

Svaly v nohou jsem měla ztuhlé od nedávné nečinnosti a pneumatika kolem břicha se mi natrásala nad pasem džínů.

„Zkus dát paže nahoru, jako kdybys chtěla boxovat do vzduchu,“ poradil mi Rick a na zemi mi to předvedl. Výsledkem bylo, že jsem zavrávoral. „Vypadáš, jako kdybys každou chvíli chtěla spadnout.“

Přesně tohle se mi dělo.

Zkusila jsem ještě několik skoků, ale čím víc jsem se snažila koordinovat paže a nohy, tím víc se mi krabatil obličej, takže jsem vypadala, jako kdybych bojovala se zácpou.

„Pokus se myslet na něco, co ti dělá radost,“ navrhl Seb.

Okamžitě jsem si vzpomněla na Josepha schouleného v mé posteli týden předtím, než se se mnou rozloučil. Nahou mě přitáhl k sobě, uhladil mi dlouhé neposlušné vlasy a pak prstem kreslil vzorky na mých pažích. Myslím, že jsem nikdy nebyla tak spokojená a šťastná jako tehdy. Proto bylo tak nepochopitelné, když se se mnou o týden později rozešel a z mého srdce nadělal střepy.

Úsměv mi zmizel z tváře a cítila jsem, jak mě v očích začínají pálit slzy. Nesmím přece brečet v práci, a hlavně nesmím brečet před svým šéfem, když navíc je každý můj pohyb zachycen fotoaparátem.

„To je ono, skáčeš výborně,“ pochválil mě Rick.

Hrozila jsem se toho, jak asi vypadám. Naštěstí jsem si na sebe vzala plandavý svetr s kapucí. Oblékla jsem si ho dneska ráno, abych zakryla kila navíc, která mi přibyla v pase za dobu mé hibernace, a doufala jsem, že v něm zmizí i má prsa. Nikdo mě nevaroval, že budu muset skákat na trampolíně, a tak jsem se nepojistila vhodnou sportovní podprsenkou, a prsa se mi pohupovala na všechny strany.

„Dobrá,“ zavolal Seb. „Už můžeš skončit.“

Tolik se mi ulevilo, že mé utrpení je u konce a že jsem přežila, že jsem ani nepomyslela na to, jak mám zastavit. Prostě jsem po posledním skoku natáhla nohy a vzápětí jsem ucítila, jak nárazem přepadávám dopředu. Řítila jsem se nebezpečně blízko k okraji trampolíny a už jsem jen čekala, že spadnu rovnou na obličej.

„No tak, prr,“ vykřikl Rick, vyskočil na žíněнку a natáhl ruce, aby mě zachránil.

Podařilo se mu zastavit můj pád dřív, než jsem přistála přímo na něm. Panebože, to mohl být trapas. Mohla jsem se ocitnout vleže na svém šéfovi, ale místo toho mě zastavil s rukama na mých nadrech.

Krucinál, můj šéf mě drží za kozy!

Opravdu měl ruce přímo na mých nadrech velikosti 36DD a to jediné mi bránilo v tom, abych na něj upadla. Snažila jsem se couvnout, ale úplně jsem ztratila rovnováhu a výsledkem bylo, že jsem se na něj ještě víc přimáčkla, takže mě musel uchopit o to pevněji.

Proč ty ruce nesundá?

Vypadalo to, že si nevšiml, kde jsou. Víím, že se mu asi ulevilo, že jsem neskončila na něm a nerozmačkala ho svojí nadbytečnou váhou, ale musel přece cítit, co drží v rukou? Svíral mě tak pevně, že jsem měla pocit, jako bych na sobě měla některou z Madonniých kónických podprsenek.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. „To tedy bylo originální zastavení.“

„Ehmm, ano. Bylo by to lepší, kdybys třeba...“

„*Kdybys mi přestal osahávat prsa*, chtělo se mi zaječet, ale nedokázala jsem se přimět k tomu, abych takhle mluvila se svým šéfem.

„... kdybych snad mohla, víš... stát trochu víc rovně.“

Rick se podíval na ruce a zděšením mu oči téměř vylezly z důlků.

„Zatraceně!“ Odstrčil mě tak prudce, že jsem s zuchnutím skončila na zadku.

Dlaně měl pořád ještě roztažené v tvaru mých prsů a zdálo se mi, že je z toho, co se právě teď stalo, minimálně stejně vyděšený jako já.

„Dík, že jsi mě zastavil,“ zamumlala jsem v rozpacích. Sklouzla jsem z trampolíny a toužila jsem jen po tom, abych stála na pevné zemi a co nejdál od Ricka.

„To je v pořádku,“ vykoktal a konečně dal ruce dolů. Zřejmě se cítil tak trapně, že se mi ani nepodíval do očí a spěchal po schodech nahoru.

Když si mé nohy zvykly na pevnou zem, přešla jsem k Sebovi, který si prohlížel snímky na laptopu a celý incident ani nepostřehl.

„Nejsou tak špatné,“ řekl.

Se zamhouřenýma očima jsem se podívala na náhled obrázků a zděšeně jsem ucouvla.

„Ale dobré nejsou,“ dodala jsem.

Nemohla jsem uvěřit, že na tom monitoru jsem já. Skoro jsem se nepoznávala. Měla jsem obrovské černé kruhy pod očima a moje tmavě hnědé, až do pasu dlouhé vlasy vlající za mnou, byly bez lesku a zacuchané. Vypadala jsem, jako kdybych dostala ránu elektrickým proudem. V černém svetru a džínách, které jsem si vzala na sebe, abych zakryla kila navíc, jsem vypadala jako hastroš. Každý by si mohl myslet, že jsem strávila divokou noc na keltském festivalu.

„Nejsou tak dobré jako ty loňské,“ diplomaticky mě utěšoval Seb, „ale z těch, co jsem dneska viděl, to nejsou ještě ty nejhorší.“

Znovu jsem se podívala na náhledy a doufala, že najdu aspoň jednu dobrou fotku, ale všechny vypadaly, jako kdybych dělala konkurz na roli v zombie filmu.

„Netrap se, příští rok uděláme něco podobně legračního,“ dodal Seb.

„To se mám nač těšit,“ odvětila jsem sarkasticky.

Seb se na mě usmál a odešel promluvit s Pat, naší office managerkou, která měla být jeho další obětí. Přestože minulý

rok oslavila šedesátku, nebyla na ní vidět žádná známka strachu, jaký jsem měla já. Místo toho si sundala brýle a boty a šikovně vylezla na trampolínu. Sledovala jsem, jak se při svých zkušebních skocích elegantně vznáší ve vzduchu.

Zato já určitě letos vyhraju soutěž o nejhorší fotografii.

Vklouzla jsem do bot a pomalu se vracela ke svému psacímu stolu. Neměla jsem už náladu na práci, a tak jsem raději vypnula počítač. Byl pátek a pomalu čas skončit.

„Jak se vydařily tvoje fotky?“ zeptala se Fran, která sedí v kóji naproti mně, když jsem mívala její psací stůl. Doufala jsem, že se vytratím, aniž by mě zpozorovala.

„Mohly být lepší. Jaké byly tvoje?“

„Docela se podařily,“ řekla Fran, vstala a vzala ze stolu hrnek od kávy. „O to líp, že jsem se nefotila na té pitomé trampolíně.“

„Jak ses tomu, prosím tě, vyhnula?“

Cožpak taková možnost vůbec existovala?

„No,“ naklonila se ke mně, „možná že jsem Sebovi řekla malou nevinou lež.“

„Ano?“ protáhla jsem a doufala, že se dozvím, jak se z podobné akce vyzout příští rok.

„Řekla jsem mu, že jsem dva měsíce těhotná.“

„Cože?“ vyjekla jsem. Asi jsem se přeslechla.

„Řekla jsem Sebovi, že čekám dítě a že poskakování by pro mě nebylo dobré.“ Pokrčila rameny, jako by bylo úplně normální vymyslet si neexistující dítě.

„A nebojíš se, že to třeba řekne Rickovi?“

„Poprosila jsem ho, aby nikomu nic neříkal, protože než to oficiálně oznámím, musím čekat na výsledek testu v třetím měsíci. Samozřejmě mu pak řeknu, že to byl omyl. Nebo že jsem potratila.“

Nemohla jsem tomu uvěřit. Připadalo mi to, jako kdyby přivolávala smůlu na své budoucí děti.

„Když jsem viděla Linz, jak tam nadskakuje jako rozparádná opice, bylo mi jasné, že tohle pro mě není. Představ si, že na sobě neměla ani podprsenku a stejně do toho šla.“ Znechuceně zavrtěla hlavou.

„Jako nějaká coura,“ přidala jsem se a říkala si, jaká je to ironie, že Fran na celé situaci znepokojuje právě ta chybějící podprsenka.

„Tak jo. Už musím běžet.“

„Fajn. Hezky si užij víkend!“

„Ty taky,“ opáčila jsem a prchla ven požárním schodištěm. Tu trampolínu už nechci v životě vidět.

Venku na čerstvém vzduchu jsem se v myšlenkách vrátila k fotkám, které jsem si před chvílí prohlížela. Věděla jsem, že poslední týdny na mě tvrdě dolehly mentálně, ale neuvědomovala jsem si, že zanechaly tak velkou stopu taky na mém těle.

Rázně jsem se vydala domů a při chůzi jsem proklínala Josepha a jeho proslov na téma „Domnívám se, že od života čekáme každý něco jiného“, kterým ukončil náš krásný románec. Předtím jsem byla normální, rozumná lidská bytost. Taková, která dokáže ráno vstát z postele a nezačne brečet při pohledu na krabici lupínků, na níž jsou ještě jeho otisky prstů.

Už to byly čtyři týdny a zdálo se mi, že jsem ho ještě neoželela. Nevěřím rčení, že „sejde z očí, sejde z mysli“. Naopak, měla jsem pocit, že mi každým dnem chybí víc a víc.

Spěchala jsem, abych už byla doma, a zoufale jsem toužila někde se schovat a tesknit. Vyběhla jsem po schodech ke vchodu do bytového domu, kde bydlím. Obvykle se na okamžik zastavím a kochám se pohledem na prostranství před domem obklopené stromy, za nímž je vidět nábreží, ale dneska jsem si ho nevšímalá. Chtěla jsem být co nejrychleji doma ve svém bytě.

Odemkla jsem vchodové dveře a ihned mě do nosu udeřil zatuchlý zápach směsi zvětralého vína a čínského jídla.

Šla jsem dál do obývacího pokoje a bylo to, jako bych ho viděla poprvé. Vypadal jako pokoj teenagera, který byl poprvé sám doma. V mém obývacím pokoji propojeném s kuchyní se válely kartony od donáškové služby, lahve od vína a nedojedené sáčky chipsů. Nedalo se říct, kde končí kuchyně a kde začíná obytný prostor.

Otálela jsem mezi dveřmi a znechuceně jsem nakrčila nos. Jak jen jsem mohla takhle žít?

Není to jen ten svinčík v mém bytě, pomyslela jsem si, když jsem zahlédla svůj obraz ve vysokém zrcadle v předsíni, i já vypadám notně zanedbaně. Otáčela jsem se, abych se pořádně prohlédla.

Ostré světlo při fotografování možná zvýraznilo nateklé pandí oči, ale i teď byly zřetelně vidět kruhy pod očima. Rukou jsem si pročísla neupravené vlasy, které mi zplihle visely na zádech. Nafoukla jsem tváře a píchala jsem se do váček pod očima, ale nic to nezměnilo. V zrcadle jsem viděla obraz ženy, kterou Joseph odkopl.

Zoufale jsem si přála, aby uznal svou chybu a vrátil se ke mně, ale co by si proboha myslel o mně a o mém bytě, kdyby sem najednou přišel?

Najednou jsem věděla, co musím udělat.

Šla jsem do kuchyně a ze stojanu na nože vytáhla nůžky. Vzala jsem vlasy do hrsti a podržela je, jako bych si je chtěla svázat do volného ohonu.

Vrátila jsem se před zrcadlo, zhluboka se nadechla a pak přiložila nůžky k vlasům a začala stříhat. Když se nůžky zakously do mé hřívy, trochu jsem sebou škubla, ale netrvalo dlouho a držela jsem v ruce asi dvacet centimetrů svých vlasů.

Jako bych si najednou uvědomila, že tuhle utrápenou existenci musím nějak dostat pod kontrolu. Jedna důležitá překážka v tom, abychom se s Josephem zase dali dohromady, už tady je – je jí on sám – a nepotřebuju si přidávat ještě další.

Podívala jsem se na vlasy, které jsem držela v ruce, a rozesmála se. Byla to snad nejbláznivější věc, jakou jsem kdy udělala, ale nějak mi připadalo, že to je za poslední týdny moje nejrozumnější rozhodnutí.

Kapitola 2

Přesně čtyři týdny ode dne, kdy jsem byla odmrštěna, čtyřicet hodin od chvíle, kdy jsem si ostříhala vlasy.

Když jsem se dneska ráno probudila s ostříhanými vlasy, byl to trochu šok. Celý život jsem měla dlouhé vlasy, s výjimkou období, kdy moji sestru Jill už nebavilo hrát si s kadeřnickou výbavou pro panenky a místo toho se nůžkami pustila do mých vlasů. Ale kromě onoho nechtěného klukovského sestřihu když mi bylo asi šest, mi vlasy vždycky splývaly po zádech jako lesklá hříva a někdy sahaly až pod pás. A tak jsem nečekala, když jsem do nich ráno ospale hrábla, abych si je urovnala, že je budu muset hledat.

Jejich délka teď stačila právě tak na to, abych si je svázala do krátkého ohonu, což bylo pořád lepší než nechat je volně viset a vypadat jako strašák.

Dost možná to bylo symbolické – odstříhnout mrtvé konce vlasů, jako kdybych odstříhovala mrtvé konce svého života –, ale nedomyslela jsem přitom důsledky pro svůj vzhled.

Díkybohu byla sobota a měla jsem čas s tím něco udělat.

Podařilo se mi uchvátit poslední volný termín u kadeřnice, a naštěstí bylo na březem docela mrazivo, takže jsem měla legitimní důvod své neumělé mikádo schovat pod čepici.

„Abi!“ podivila se Carly, moje kadeřnice, když mě uviděla.
„Ještě snad není čas na stříhání, že ne?“

„Ne, ale – ehm – nutně jsem potřebovala změnu.“

Přehodila mi přes ramena černou hedvábnou pláštěnku a odvedla mě k pohodlné černé židli.

Naposledy jsem se dala stříhat ten víkend, kdy se Joseph se mnou rozešel. Cítila jsem se jako blázen, když jsem si vzpomněla, jak jsem seděla na stejné židli jako dneska a vykládala Carly, jakého mám báječného přítele, jen aby ten báječný přítel o několik hodin později všemu udělal konec.

Carly mi sundala čepici a zalapala po dechu.

„Proboha, co se stalo?“ vyjekla. Začala nadzvedávat prameny vlasů a opět je nechávala klesnout.

„Potřebovala jsem změnu,“ zopakovala jsem a cítila se trochu jako obehnaná gramofonová deska.

„To sis udělala sama?“ zeptala se nevěřičně.

„Hmmm.“

„Střízlivá?“

„Jo,“ přisvědčila jsem v rozpacích.

Carly se dívala na můj obraz v zrcadle, jako by mi z očí chtěla vyčíst odpověď.

„Ty ses rozešla s přítelem,“ hádala a znovu zalapala po dechu.

Kousla jsem se do rtu, abych se nerozbrečela. Už, už cítím, jak mi vlhnou oči.

„No tak, nedělej si starosti. Uděláme tě krásnější, než jsi byla předtím. Víš, mikádo je zrovna nejnovější trend,“ usmála se. Poslouchala jsem Carly a zjistila jsem, že už nemám pláč na krajíčku. „Myslím, že když ubereš něco tady vpředu, aby to dostalo tvar, a přidáš jednu nebo dvě vrstvy tady, bude to vypadat dobře.“

„Jsem jenom zklamaná, že jsem nebyla ta, kdo první stříhne do tvých vlasů. Už léta jsem ti chtěla změnit účes, ale ty jsi mi

nikdy nedovolila ustríhnout víc než dva centimetry, a když jedinkrát chceš drastickou změnu, úplně mi zkazíš radost.“

„Omlouvám se,“ řekla jsem s úsměvem.

„Tak pojd', přejdeme k umývadlu a pak se do toho dáme. Už se na to těším. Myslím, že budeš vypadat úžasně. Obvykle nemám ve zvyku někomu radit, aby se mrzačil, ale v tvém případě to určitě dopadne výborně.“

Díky tomu, že jsem měla o tři čtvrtiny kratší vlasy než dřív, mi mytí hlavy připadalo nezvykle krátké, a Carly se hned dala do práce. Jeden po druhém vytáhla tenké praménky vlasů a odstříhla podle mě hrozně dlouhé konce, když vezmu v úvahu, že mi toho na hlavě beztak už moc nezbylo. S každým klapnutím nůžek se mi zrychlil tep. Uklidnila jsem se, až když mi Carly začala vyfoukávat účes a viděla jsem, jak mu dává tvar.

Když mi mistrně naaranžovala mikádo kolem hlavy tak, jak to já nikdy nedokážu napodobit, i kdybych se sebevíc snažila, stěží jsem poznávala svůj obraz v zrcadle.

Tak ano, byla jsem to pořád já, už podle tmavých kruhů pod očima, ale vypadala jsem jinak. Vypadala jsem dobře. Lépe řečeno vypadala jsem ohromně dobře.

Jestlipak by se to líbilo Josephovi?

Ne, ne, ne, pomyslela jsem si a zatřepala hlavou, až jsem polekala Carly, které málem zůstal v ruce pramen mých vlasů. Omluvila jsem se a snažila se zaplašit z hlavy myšlenky na Josepha. Dneska na něj nebudu myslet.

Byla jsem tak soustředěná na to, abych se zbavila myšlenek na svého bývalého, že jsem nedávala pozor na poslední úpravy, které Carly dělala na mém účesu.

„Tra-raa,“ zatroubila teatrálně. Vzala do ruky kulaté zrcadlo a podržela mi ho za hlavou, abych viděla, jak můj účes vypadá zezadu.

„Pane jo,“ podivila jsem se. Zřejmě mi na vlasy dala nějaký prostředek, který jim dodal třpyt a zářivost, takže vypadaly jako lesklé čokoládové fondue.

„Opravdu ti to sluší. Vidiš, už dávno jsi mi měla dovolit, abych ti udělala takový sestřih.“

Chtěla jsem si sáhnout na vlasy, ale hned jsem ucukla ze strachu, že bych si mohla účes pokazit.

„Nemůžu uvěřit, že jsem to já,“ zašeptala jsem.

„Vypadáš senzačně,“ pochvalovala si Carly. „Tak doufám, že si dneska večer někam vyjdeš, aby ses ukázala?“

„Ještě to nevím jistě.“

„Určitě to udělej,“ naléhala Carly.

Odtáhla mi židli a já se pomalu zvedla a následovala ji k pokladně, abych zaplatila. Před odchodem jsem jí ještě jednou nadšeně poděkovala.

Čepici jsem strčila do kabely – nic by mě teď nepřimělo, abych si ji navlékla, i kdyby to mělo znamenat, že mi umrznou uši.

Vyrazila jsem po Southsea High Street na schůzku se Sian a zjistila jsem, že mám najednou pružnější krok a usmívám se na neznámé lidi. Od samého nezvyklého usmívání mě bolela pusa, ale bylo mi to jedno. Poprvé po několika týdnech jsem se cítila dobře. Bylo to, jako kdybych zahlédla náznak svého starého já.

V dále jsem uviděla Sian stát před obchodním domem, kde jsme se domluvily, že se sejdeme. Čím víc jsem se k ní blížila, tím víc jsem byla nervózní a začínala jsem mít pochybnosti o svém radikálně novém účesu. Co když je to až moc drastická změna? Jistě, Carly říkala, že se jí líbí, ale může člověk opravdu věřit kadeřnici, kterou kdysi viděl s růžovým mikádem na jedné půlce hlavy a s druhou půlkou hlavy oholenou?

Sian mě ještě nezahlédla; byla zabraná do prohlížení svého mobilu. Šla jsem blíž a stoupla si těsně před ni. Na okamžik vzhlédla, ale nic neřekla a dál se věnovala telefonu.

Cožpak jsem se za ten čas, co jsem se schovávala v bytě, stala neviditelnou? Pořád jsem tam stála a čekala, až si mě všimne.

Znovu vzhlédla, tentokrát s rozmrzelým výrazem ve tváři, pak jí najednou poklesla čelist.

„Panebože. Abi!“

„Ahoj,“ pozdravila jsem se smíchem. Nestává se mi často, že bych svoji kamarádku šokovala.

„Nevěřím, že jsi to ty. Nemůžu se vynadívát na tvůj účes.“

V rozpacích jsem si pramen vlasů zastrčila za ucho.

„Líbí se ti?“ zeptala jsem se a zadržela dech.

„Líbí je slabé slovo,“ odpověděla, a mně se téměř zastavilo srdce. „Jsem nadšená! Opravdu ti to sluší. Páni. Nemůžu uvěřit, že jsi to ty.“

Zachytila jsem svůj odraz ve výloze obchodu a sama jsem taky nemohla uvěřit, že jsem to já.

„Jsi úplně jiný člověk než ta uslzená chuděra, se kterou jsem se loučila ve čtvrtek večer,“ řekla a pořád ještě s otevřenou pusou zakroutila hlavou. „Vypadáš naprosto úžasně.“

„Děkuju ti. Je příjemné slyšet, že nevypadám jako strašidlo.“

Tohle mi poslední dobou říkala tak často, že s tím byla až otravná.

„Víš přece, že jsem ti to tolikrát říkala, protože tě mám ráda a chtěla jsem, abys vylezla z té své ulity. A vidíš, teď jsi to udělala.“

Trochu pyšně jsem se usmála.

„Tak jdeme na tu kávu?“ zeptala jsem se.

„Kdepak, jdeme nakupovat. K takovému účesu patří nové šaty.“

„Já nevím...“ zaváhala jsem a píchala se do břicha. Chtěla jsem shodit těch pár kil navíc, co jsem nabrala po rozchodu, než si koupím něco nového na sebe.

„Nesmysl. Pojď, jdeme.“

Sian se otočila, vešla do obchodního domu a namířila si to rovnou do oddělení s dámskými oděvy. Prohlížela stojany s oblečením, jako kdyby to považovala za důležité poslání, podržela mi proti tělu jedny šaty po druhých a s pokrčeným nosem je opět vracela na stojan.

„Tak povídej, co se stalo?“ zeptala se a začala si nakládat kusy oblečení přes ruku. „Už celé týdny se snažím dostat tě z domu, a najednou nejenom souhlasíš, že se sejdeme ve městě, ale dokonce vypadáš jako modelka.“

„Ha, modelka, která potřebuje spoustu retušování,“ celá jsem se rozklepala, když jsem si vzpomněla na včerejší fotografování.

Sian se na mne nedočkavě podívala a pořád čekala na odpověď. „Cítila jsem se dost mizerně, protože jsme se v práci fotografovali a vypadala jsem na té fotce hrozně. Pak jsem šla domů, a uvědomila si, jak mám zaneřádný byt. A pak mi došlo, že můj byt je přesný obraz toho, jak vypadám já. Tak jsem se rozhodla, že vezmu věci do svých rukou, ostříhala jsem si vlasy a zbytek večera jsem strávila grunтовáním.“

„Senzace! Takže už nepotřebuješ na dveřích symbol pro biohazard?“

„Moc legrační!“

Chtělo se mi protestovat, že tak zlé to zase nebylo, ale ono to tak zlé opravdu bylo.

„Každopádně,“ řekla Sian, „jsem moc ráda, protože už jsem si chtěla vzít gumové rukavice a vypravit se k tobě s lahví Cillit Bangu!“

Pane jo, to by byl důkaz opravdového přátelství. Svůj včerejší úklid bych nepřála ani svému nejhoršímu nepříteli.

Pozorovala jsem Sian, která si přes ruku hodila šaty, které by měly být protizákonné, protože byly tak krátké, že by se mohly vydávat za top.

„Vyzkoušej si tyhle,“ hodila mi hromadu šatů.

Šla jsem s nimi do zkušební kabinky a cestou se mi podařilo ztratit top, který se vydával za šaty. Ani Sianiny proslulé přesvědčovací schopnosti by mě nedonutily, abych při svých sloupovitých stehnech něco takového vzala na sebe.

Zkusila jsem si první šaty a odstoupila, abych se prohlédla v zrcadle, než otevřu závěs a nechám Sian, aby se na mě podívala.

„Vypadají dobře,“ zhodnotila je Sian, „ale zkus i ty ostatní.“

Udělala jsem, co mi řekla, a když jsem dala stranou jedny přílehlavé, kovově lesklé – takové si v životě na sebe nevezmu –, rozhodla jsem se pro jedny elektricky modré s rozšířenou sukní. Ty mi aspoň zakryjí zadek a v široké sukni se ztratí tlustá stehna.

„To je ono,“ řekla Sian, sotva jsem vylezla z kabinky. „Ty budou perfektní, až si dneska večer zajdeme na pár skleniček.“

„Dneska večer? Nevím, jestli už jsem připravená na to, někam si vyjít,“ namítla jsem a zatáhla závěs, abych se svlékla z šatů.

„V těch šatech, s novým účesem a při lahvičce vína se budeš cítit jinak. Půjdeme teď k tobě domů a pustíme si nějakou hudbu, aby ses dostala do správné nálady.“

Znovu jsem si navlékla džíny a vytahaný svetr a přemýšlela, jestli se mám odvážit někam jít.

Zaplatila jsem za šaty, vyšly jsme z obchodu a vydaly se ke mně domů.

„Podívej se na ten rozdíl za čtyřicet osm hodin,“ řekla Sian, když jsme odbočily z High Street a namísto obchodů teď převládaly realitky a bary.

„Já vím. Začínám se cítit trochu jako dřív.“

„To je dobře. Už se mi stýskalo.“

Čím víc jsme se blížily k ulici, kde bydlím, tím blíž jsme byly k nábřeží, kde vanul ostrý vítr. Slunce zapadalo a ve vzduchu byl cítit chlad. Přitáhla jsem si kabát k tělu a Sian se do mě zavěsila.

„Znamená celá ta změna, že rozchod s Josephem už tě přebol?“

„Neřekla bych, že přebol, ale nemá smysl jen tak bloumat po bytě. Cpaní se chipsy mi ho zpátky nepřivede.“

„A nový účes ano?“

Usmála jsem se a upřela oči na ulici před sebou. Sian mě znala až moc dobře.

„No, aspoň vypadám líp než s tou mastnou hřívou.“

„Takže ho pořád ještě chceš zpátky?“

„Samozřejmě. On je ten pravý.“

Sian neodpověděla a já jsem cítila, že má něco na jazyku.

Nebyla jsem jediná, kdo se poslední dobou choval netypicky. Sian bývala jednou z nejupřímnějších osob, jaké znám, ale od mého rozchodu s Josephem byla nezvykle zdrženlivá.

Nevím z jakého důvodu Sian nikdy neměla Josepha moc v lásce, ale od té doby, co mě opustil, neřekla proti němu ani slovo. Pravda, občas utrousila něco jako „jestli nevidí, jak jsi báječná, tak si tě nezaslouží“, ale nikdy nebyla osobní.

„Vím, že si nemyslíš, že on je pro mne ten pravý,“ dodala jsem, „ale já se asi toho pocitu hned tak nezbavím.“

Sian vzdychla a já už jsem to dál nevydržela.

„Můžeš mi klidně říct, co si doopravdy myslíš.“

„Je to jen...“ zaváhala. „Někdy jsem měla dojem, že tě až tak moc nemiluje.“

„Až tak moc nemiluje? Vždyť to on od naší druhé schůzky trval na tom, že k sobě patříme,“ namítla jsem. Na okamžik mě

to zaskočilo. Ze všech mužů, se kterými jsem chodila, byl on ten nejoddanější – vůbec mu nevadilo neustále mluvit o lásce, a každému mě představoval jako svou dívku.

Joseph byl pravý opak svého nejlepšího kamaráda Marcuse, který už měl víc žen, než jsem vůbec dokázala spočítat. V jednom kuse brouzдал po internetových seznamkách a dával se dohromady se ženami, které považovaly za štěstí, když je někdo pozval na snídani. Ale Joseph byl učiněný anti-Marcus, monogamní z přesvědčení a rád.

„Až tak moc nemiluje...“ zopakovala jsem, tentokrát s náznakem úsměšku, a zavrtěla jsem hlavou. „Jak jsi na tohle přišla?“

„No, chodili jste spolu skoro rok a nikdy jste nedělali žádné plány do budoucnosti. Nikdy jste se spolu nechystali na žádnou dovolenou, tenkrát na svatbu kamaráda vzal svoji sestru a pořád ještě tě nepředstavil své rodině.“

Vydala jsem jakýsi nicneříkající zvuk a snažila se zadržet slzy. Všechno tohle byly věci, kterými jsem se v myšlenkách zabývala celé týdny od našeho rozchodu, ale slyšet to od někoho jiného, to bylo něco jiného. To je ten problém, když máte kamarádku, které se svěřujete absolutně se vším – tím, co o vás ví, vám může posléze ublížit.

Pro Josephovo podivné chování jsem si vymýšlela různé přijatelné důvody. Opravdu jsme nikdy neplánovali nic do budoucnosti, jako například že bychom se k sobě nastěhovali, což bylo proto, že Joseph rád chodil ke mně do mého bytu s výhledem na mořské pobřeží. A přestože by se mi finančně ulevilo, kdybych se mohla nastěhovat do jeho městského domu se třemi ložnicemi, bylo by pro mne na druhou stranu zatraceně obtížné dostávat se odtamtud z práce a do práce.

Pokud šlo o tu svatbu, bylo přece logické, že na ni vzal svou sestru, která se s jeho kamarády z vysoké setkala už mnoho-

krát, kdežto já jsem se s nimi viděla letmo jenom jednou. Každý není jako já, která na každé svatbě propadám sentimentalitě a nejraději bych si celý večer se svým protějškem šeptala sladké nesmysly a spřádala sny o našem vlastním kouzelném svatebním dnu.

A podle toho, co mi Joseph vyprávěl o své rodině, mi vlastně udělal laskavost, když mě rodině nepředstavil. Podle jeho vyprávění by to byla noční můra – všichni byli zřejmě příšerně neodbytní a majetnickí. Joseph říkal, že kdybych se s nimi seznámila, čekali by, že k nim budeme v jednom kuse chodit na návštěvu, a jeho matka by mě nepřestávala zvát do opery nebo na balet. A Joseph mě chtěl mít jenom pro sebe. Když nic jiného, tak tohle přece dokazuje, že mě miloval.

„To jsou jenom výjimky,“ namítla jsem a dobře jsem věděla, že Sian to nikdy nepochopí. „A kromě toho mě pořád zval na všechny možné romantické schůzky.“

Sian měla stále ještě našpulenou pusku.

„No tak, jen si vzpomeň, jak často jsme podnikali něco romantického. Chodili jsme do divadla, večereli v luxusních restauracích, jezdili na prohlídky národních památek.“

„Tomu bych tak úplně neříkala romantické schůzky,“ namítla Sian a obrátila oči v sloup.

„Ovšemže byly romantické. V našem vztahu nikdy nechyběly kytice růží či večere při svíčkách. To ty jsi ledová královna a nikdy to nepochopíš, protože v sobě nemáš ani špetku romantiky.“

„Tak dobře, vím, že nejsem samé srdíčko a růžička, ale přiznej si, bylo to doopravdy tak romantické? Víš, připadalo mi to všechno tak otřepané. Než ses s ním seznámila, nikdy jsem si nemyslela, že zrovna takové věci bys chtěla dělat týden co týden.“

Vyhнула jsem se jejímu pohledu. Nemůžu říct, že jsem náruživý milovník divadla, a než jsem se seznámila s Josephem,

myslela jsem, že someliér je člověk ze Somálska, ale to neznaméná, že se mi naše schůzky nelíbily.

„A nemyslíš, že bylo trochu divné, že jsi hned po prvním rande byla beznadějně zamilovaná? Stalo se to tak rychle, a přitom jsem vždycky, když jsem se s Josephem náhodou setkala, měla dojem, že tě ve skutečnosti vůbec nezná.“

„Někdy není potřeba se navzájem znát; někdy prostě přeskočí jiskra,“ namítla jsem a přála si, abych se Sian nezeptala, co si myslí. Daly jsme se zase do chůze a ve spěchu jsme přešly ulici, dokud byla mezera v provozu. „Hned ten den, kdy jsem ho poprvé potkala, jsem věděla, že je ten pravý. Tenkrát v té...“

„Tenkrát v té kavárně, já vím. Tu historku už jsi mi vyprávěla mockrát. On vzal tvoje karamelové latte a tys popadla jeho mocca chocolata – či co to bylo.“

Stokrát opakovaným vyprávěním o tom, jak jsme se seznámili, jsem ji pravděpodobně nudila k smrti, ale stejně si to pořád nepamatovala. Nechápala, jaký jsme s Josephem okamžitě navázali kontakt. Ten elektrický šok, který jsem ucítila, když jsme si vyměňovali šálky s kávou a naše ruce se při tom dotkly. Způsob, jakým se mi podíval do očí, jako by mi viděl až do duše. Sympatie, kterou jsem cítila, když se rozpovídal a hrozně se omlouval za to, že ujídá z mé smetany.

V tom okamžiku jsem věděla, že je mi souzeno zamilovat se do tohoto muže. A opravdu se to stalo. Připadalo mi to, jako bych se po hlavě řítila někam dolů po schodech. Bude mi trvat dlouho a bude to stát víc než jedno ostrihání vlasů, než se po těch schodech zase vyškrábu nahoru.

Mrkáním jsem se snažila zahnat hloupé slzy. *Nebudu brečet. Nebudu brečet.* Překonala jsem posledních čtyřicet hodin; nechci se vrátit a být stejně žalostnou troskou jako předtím.

Zahnuly jsme za roh do mé ulice a Sian mě opět vzala pod paží. Poháněl nás prudký vítr od moře a téměř už jsme byly u mne doma.

„Koukej, nechci, abys byla nešťastná, Abs. Víím, že to chvíli potrvá, než to překonáš, ale jsem tady a chci ti pomáhat.“

Pokusila jsem se o úsměv. Věděla jsem, že se snaží ze všech sil, ale bylo to těžké, když nechápala, co jsem ztratila. Takovým vztahům nerozumí, to je celé. Ona takhle prostě neuvažuje. Když tak o tom přemýšlím, řekla bych, že je o něco méně extrémní, ženskou obdobou Marcuse.

Zbytek cesty jsme kráčely mlčky.

Fungovala jsem jako na autopilota, odemkla jsem vchodové dveře a prošla vstupní halou kolem schránek na dopisy. Byla jsem příliš ponořená do svých myšlenek na Josepha a ani jsem si nevšimla, že se Sian zastavila.

„Abi, tohle je pro tebe.“

Otočila jsem se a viděla, že ze země zvedla velkou hnědou krabici.

Krabice nebyla zalepená – bylo jasné, že ji někdo přinesl osobně. Zaplavil mě podivný pocit a instinktivně jsem věděla, co to je a od koho to je, ještě předtím než jsem se podívala na písmo.

„Co je to?“ zeptala se Sian.

„To jsou věci, co jsem nechala u Josepha.“

Nemohla jsem uvěřit, že tu stál v mém domě, přesně na tomhle místě.

Naštvalo mě, že jsem nebyla doma, zvlášť teď, kdy mám ten super účes signalizující „na mou duši už o tebe nestojím“, ale bylo v tom ještě něco – ty věci byly můj jediný legitimní důvod, abych ho zase viděla, a o ten mě teď připravil.

Mou jedinou útěchou po našem rozchodu bylo vědomí, že něco ze mne zůstalo ještě v jeho domě, i když to bylo jen

v podobě cédéček, knih a sem tam nějakých kousků oblečení. Pořád jsem si představovala, že až se dám trochu dohromady a budu vypadat opravdu svůdně, jakoby nic se u něj zastavím pro svoje věci, a on si uvědomí, jakou udělal chybu, a bude mě prosit, abych se vrátila. Ale místo toho všechno sbalil do krabice a odhodil ze svého života, jako kdybych nikdy neexistovala.

„Ale ne,“ napomenula mě Sian. „Neopovaž se zase propadnout melancholii.“

„Už je pozdě,“ zamumlala jsem a cítila, jak se mne znovu zmocňuje smutek – jenže tentokrát jsem nevěděla, jestli budu mít dost síly s ním bojovat.

Kapitola 3

Stále ještě čtyři týdny ode dne, kdy mi Joseph dal kopačky, a neznámý počet minut či hodin od chvíle, kdy stál ve vstupní hale mého domu.

„Budeme na ni civět celý večer, a pokud ano, mohly bychom aspoň otevřít lahev vína?“ zeptala se Sian.

Nespustila jsem oči z krabice od momentu, kdy ji odnesla a postavila do kouta v mém obývacím pokoji. Bylo to moje poslední spojení s Josephem a bála jsem se, že kdybych se podívala jinam, mohla by zmizet.

„Myslím, že v ledniče je půlka lahve,“ mávla jsem směrem ke kuchyňskému koutu.

Bylo slyšet, jak otevírá dveře ledničky a jak cinká skleničkami, které sundává z police. Pak jsem zaslechla povzbudivé žbluňkání nalévaného vína a dostala jsem do ruky skleničku.

„Tu máš,“ řekla.

„Dík,“ odpověděla jsem a nespouštěla oči z krabice. Zhluboka jsem se napila a teprve teď jsem si všimla, že se mi třesou ruce.

„Neotevřeš ji?“ Sian si sedla vedle mě na pohovku.

„Myslím, že ne, tedy aspoň zatím ne.“

Když ji neotevřu, můžu si představovat, že v ní je procítěný dopis od Josepha, v němž se přiznává, že udělal chybu, a prosí

mě, abych se vrátila; nebo přinejmenším vysvětluje, proč se se mnou rozešel. Celé to jeho „jsme každý tak jiný a nechceme od života totéž“ je blbost. Jak ví, co od života chci? Nikdy se mě nezeptal, jestli chci bílý laťkový plot a 2,4 děti, či jestli se chci přestěhovat do velkoměsta a bydlet v nějaké nóbl rezidenci bez dětí.

„Dobrá, když ti to nebude vadit, mám dost koukání na krabici a budu místo toho zírat tuhle na tu šmouhu na zdi. Můžu aspoň hádat od čeho vlastně je. Hmmm, cákanec červeného vína? Nebo flek od čokolády? Jsem z toho zmatená,“ prohlásila Sian sarkasticky.

Proti své vůli jsem se usmála. „Moc legrační. Je to skvrna od špaget bolognese.“

Chvilí jsem se dokonce těšila, že se nastrojím a někam si vyjdu, ale pomýšlení, že Joseph byl u mne, mě vyvedlo z míry. Jestlipak zazvonil, nebo tam tu krabici jen tak postavil, bez toho aby se ujistil, jestli jsem doma?

Myšlenky na to, co mohlo být, se mi honily hlavou tak rychle, že jsem nestačila všechny ty hypotetické situace domyslet.

Připadalo mi strašně nespravedlivé, že jsem od našeho rozchodu byla několik týdnů doma prakticky čtyřicet hodin denně, a on se tu objeví, právě když jedinkrát vyjdu ze své hibernace.

„A co tvoje nové šaty a tvůj účes? Ta krabice tu ještě pořád bude, až se vrátíš. Zítra na ni můžeš civět třeba celý den.“

Přesně tohle jsem měla v plánu.

„Nemám už náladu někam jít. Jdi sama. Určitě se někde potkáš s Ashley a Beccou.“

„Mám lepší nápad,“ řekla Sian a naráz vypila celou sklenici vína.

Šla ke krabici a začala ji otevírat.

„Nedělej to!“ Zaječela jsem a vstala z pohovky, abych jí v tom zabránila, ale bylo už pozdě. Krabice byla otevřená a Sian se pustila do vytahování věcí.

Usadila jsem se vedle ní, abych jí pomohla. Bylo to, jako kdyby otevřela Pandořinu skříňku a už se to nedalo zastavit.

„Koukej, tenhle svetřík se mi líbí, a tenhle top taky – až bude trochu lepší počasí, budeš ráda, že je máš.“ Na konferenčním stolek se hromadily části mého oblečení.

Očima jsem sledovala každý kousek, který vytáhla z krabice. Každý mi něco připomínal. Svetřík, který jsem měla na sobě, když jsme jeli do Cheltenhamu na dostihy. Tlusté vlněné ponožky, které jsem vzala s sebou do Londýna, když jsme si chtěli jít zabruslit na kluziště u Somerset House, jenže jsme skončili u koktejlů v Las Iguanas na Jižním nábreží. Černé koktejlové šaty, které jsem měla na sobě jeho firemním vánočním večírku.

„Nechala jsi tam spoustu věcí,“ konstatovala Sian.

Přestala vytahovat všechno ven a jen se těmi věcmi v krabici prohrabovala.

„Já vím,“ řekla jsem a nespouštěla z velké krabice oči. „Myslela jsem, že jsem tam nechala jen pár topů a nějaké cédéčko. Neuvědomila jsem si, že toho je plná krabice. Myslíš, že proto mě nechal?“

„To bude ono. Tolik věcí určitě zabíralo strašně moc místa v jeho městském domě se třemi ložnicemi. Anebo se kouknul na tenhle svetr a začal přemýšlet, s kým to vlastně chodí.“

„Hej,“ křikla jsem, vzala jí svetr z rukou a starostlivě ho přivinula k sobě. „Je se sobem, a to se teď hodně nosí.“

„Ano, takové, co koupíš v obchodě. Ale tenhle vypadá, jako kdyby ho upletla moje slepá babička. Upletla jsi ho sama?“

„A co když ano,“ odpověděla jsem uraženě. Tolik jsem se s ním natrápila. „Byl to dárek pro Josepha.“

Tenkrát mi to připadalo jako dobrý nápad. Když jsem byla malá, naučila mě babička plést a byla jsem přesvědčená, že mi to docela jde. Napadlo mě to, když jsem ve filmu *Deník Bridget Jonesové* v takovém sobím svetru viděla Colina Firtha na vánočním večírku. Na rozdíl od Bridget mi v něm připadal roztomilý. Joseph je Colinu Firthovi trochu podobný. Mají stejně vlnité vlasy a mluví podobně jemným, kultivovaným hlasem.

Myslela jsem, že si Joseph vezme svetr na sebe na malý předvánoční koktejlový večírek, který jsem pořádala, ale přišel na něj rovnou z práce a neměl čas se převléknout. Nečekala bych, že mi ho vrátí – byl to přece dárek.

Natáhla jsem svetr na sebe a ucítila vůni vody po holení, která na něm pořád ještě ulpívala – asi od toho, když jsem tenkrát chtěla, aby si ho vyzkoušel. Jeden rukáv byl o něco delší než druhý a sob měl nos trochu nakřivo. Při pletení mi spadlo pár oček a zůstaly po nich díry. Ach Bože, jak jsem mu jen mohla něco takového dát? Musela jsem být dokonale poblázněná, když jsem si myslela, že všechno se dá přijmout, když je člověk zamilovaný.

„Sluší ti,“ zadržovala Sian smích.

Vyplázla jsem na ni jazyk. „Dobře, tak ti žádný k Vánocům neupletu.“

„Jsem naprosto zdrcená. Jako vždycky se budu muset spokojit s voňavkou. Páni, tohle je nějaká čelenka?“

Vytáhla z krabice něco černého, hedvábného. Zašklebila se, roztáhla gumu a otáčela tu věc na všechny strany, aby zjistila, jak to patří.

„Proboha,“ vykřikla jsem. „Vrať to zpátky! Vrať to zpátky!“

Ale bylo už pozdě. Výraz zvědavosti na její tváři se změnil ve zděšení, když tu věc roztáhla do tvaru kalhotek a uvědomila si, co drží v ruce.

„Fuj,“ vyjekla a hodila mi je na hlavu. „Co to ksakru je?“

„Nic,“ řekla jsem a schovala to pod svetr.

„Jak to že nic? Panebože, nejsou to kalhotky bez rozkroku?
A já je měla v rukou. Nechutné!“

Vyskočila a šla si k dřezu umýt ruce.

Celá nesvá jsem se zavrtěla. Jako by nestačilo, že díky Josepovi něco takového mám, ale teď když o tom Sian ví, budu to mít na talíři pořád.

„Jsou, že je to tak? Ty jedna malá nestydo! Trochu se za to cítím zodpovědná, protože jsem ti půjčila *Padesát odstínů*,“ řekla a znovu si sedla na podlahu ke krabici.

„Vlastně mi je koupil Joseph. Snad bys to už neměla dál prohlížet, protože mi koupil i jiné věci.“

Sian už chtěla sáhnout do krabice, ale rychle ruku zase vytáhla.

„Musím přiznat, že jsem trochu překvapená. Představovala bych si ho jako někoho, kdo má při sexu na nohou ponožky a tebe v dlouhé noční košili.“

„To ne,“ odmítla jsem. Při té vzpomínce mi zrůžověly tváře. Musím přiznat, že když jsem se s ním seznámila, taky jsem si nejdřív myslela, že v tomto oboru bude poněkud prudérní, ale ukázalo se, že se mu líbí docela ujeté krajkové prádlo. „Joseph měl rád, když jsem nosila takové ty věci.“

„Jaké věci?“ zeptala se Sian a rozšířily se jí oči.

Nakoukla jsem do krabice, abych viděla, co tam všechno dal. Vytáhla jsem červený podvazkový pás a k němu síťované punčochy, průhlednou košilku a sexy vinylový kostým francouzské pokojské.

„Abi Martinová!“ vykřikla. „Netušila jsem, že to máš v sobě.“

S úsměvem jsem pokrčila ramený. Měla pravdu, takové věci pro mě vlastně nejsou. Vždycky jsem si přála, aby mi můj partner kupoval luxusní prádlo, a když jsem si poprvé prohlížela prádlo

od firmy Agent Provocateur, docela mě to vzrušovalo, ale pak se vytasil s věcmi, které neponechávaly nic na představitosti. Místo abych se cítila sexy, připadala jsem si poněkud lacině.

„Co s tím budeš dělat?“ zeptala se Sian. „Snad si to nechceš nechat?“

Prohlížela jsem si všechny ty průsvitné kousky. Co má člověk dělat s erotickým prádlem, které dostal od svého bývalého? „Nevím. Přece bych si to nemohla vzít na sebe pro někoho jiného. Pořád bych přitom musela myslet na Josepha.“

„Hoď je do popelnice,“ poradila mi Sian a napila se vína.

„To nemůžu. Co když se zase dáme dohromady?“

„Abs,“ vzdychla a zakoulela očima, „ty věci ti právě vrátil. To je přece dost jasná známka, že všechno skončilo.“

„Ne,“ zavrtěla jsem nesouhlasně hlavou. Nemohla jsem se smířit s myšlenkou, že už se ke mně nevrátí.

„Když jste se rozcházeli, vyjádřil se dost jasně,“ trvala na svém Sian. Soustředila se na svou sklenku vína a nepodívala se mi do očí. „Říkal přece, že podle jeho názoru jste příliš odlišní. A nezdá se, že ty by ses zítra probudila jako úplně jiný člověk.“

„Ale neříká se, že protiklady se přitahují? Minulý rok byl nejlepší v mém životě a tolik jsme si spolu užili, že nemůžu uvěřit, že to pro něj nic neznamenalo.“

Dopila jsem víno a nahlédla do kuchyně, jestli tam mám ještě nějaké lahve, ale regál byl prázdný. V posledních týdnech dostaly moje zásoby pití zabrat.

„Určitě to pro něj něco znamenalo, ale asi myslel víc dopředu. Nezapomeň, že je starší než my.“

„Je jenom o šest let starší než já.“

„Přesto už se asi chce usadit.“

„Ale to já taky. Vidíš, nakonec nejsme tak moc odlišní. Možná že jsem mu prostě neukázala své pravé já.“

„Za celý rok?“

Povzdychla jsem si. „Kéž bych měla ještě jednu šanci ukázat mu, jaká doopravdy jsem.“

„Ale Abs,“ utěšovala mě Sian, když viděla, že mi po tvářích už zase tečou slzy. Objala mě kolem ramen a pevně mě stiskla. „Tohle překonáš a najdeš někoho jiného, to ti slibuju. Někoho, kdo má lepší vkus, co se týče spodního prádla.“

Otřela jsem si slzy a snažila se zabránit jejich stavidlům, aby se znovu otevřela. Minule to trvalo tři týdny, a nechci si to prožít znovu.

Sian mě pustila a dopila víno. „Máš tu ještě jednu lahev?“

„Ne, tahle byla poslední.“

„Co kdybych skočila do obchodu? Nedovedu si představit, že bych bez vína přežila tvá další budoárová tajemství. Potřebuješ ještě něco?“

„Možná bramborové lupínky. Jo, a nějaké čokoládové tyčinky,“ navrhla jsem. Dietu jsem hodila za hlavu v okamžiku, kdy se objevila ta krabice.

„A co něco k večeri?“

Jako na povel mi zakručelo v žaludku. „Jo, to je asi dobrý nápad.“

„Tak dobře, přinesu nám pizzu.“

Sian vstala a já jí podala svoje klíče, aby se dostala zpátky do domu.

„Uvidíme se za chvíli,“ zavolala při odchodu.

Zpod svetru jsem vytáhla kalhotky bez rozkroku a pořádně si je prohlédla. Rozhodně neponechávaly žádný prostor pro cudnost.

Posbírala jsem zbytek prádla, a protože jsem nevěděla, co s ním, nacpala jsem ho k ostatním odloženým zbytečnostem v jedné skříňce prádelníku. Nedokázala jsem ty věci vyhodit –

co kdyby se ke mně Joseph vrátil, nebo lépe řečeno, *co až se Joseph ke mně vrátí*. Musím o tom přemýšlet pozitivně – tedy jak nejpozitivněji dokážu při vyhlídce, že bych ty kalhotky bez rozkroku měla ještě někdy vzít na sebe. Zařezávaly se mi do zadku.

Vrátila jsem se do obývacího pokoje a probírala se posledními předměty v krabici. Bylo tam jedno cédéčko s Edem Sheeranem a jedno s Michaellem Bublém a pár knih, které jsem Josephovi kdysi půjčila. Vyndala jsem knížky a šla ke knihovně, abych je zařadila, kam patří, a najednou jsem si uvědomila, že je mezi nimi jedna, kterou neznám. Otočila jsem ji, abych si přečetla text na přebalu. Vůbec mi nepřipadala známá. Hřbet byl ohnutý a bylo vidět, že ji někdo četl. Listovala jsem stránkami, jako bych se pokoušela vstřebat z nich do sebe něco z Josepha, a z knihy přitom vypadl list papíru.

Rozložila jsem ho a zjistila, že to je bílý list A4 s nějakým ručně psaným seznamem.

Okamžitě jsem poznala Josephův rukopis a při čtení sledovala prstem tahy písmen.

VĚCI, KTERÉ CHCI PODNIKNOT, NEŽ MI BUDE ČTYŘICET

1. *Jít na odpolední čaj do hotelu Ritz*
2. *Naučit se jeden cizí jazyk*
3. *Jet na ochutnávku vín na autentické vinici*
4. *Za jeden den si prohlédnout Paříž*
5. *Jet na festival do Glastonbury*
6. *Na kole objet ostrov Wight*
7. *Zdolat čtyři nejvyšší vrcholy Spojeného království*
8. *Naučit se windsurfovát*
9. *Zúčastnit se půlmaratonu*
10. *Slanit z věže Spinnaker*

Musela jsem si seznam přečíst dvakrát, než mi to došlo. Dovedla jsem si představit Josepha, jak usedá ke svému starožitnému psacímu stolu, bere do ruky plnicí pero a sepisuje ho svým dokonale úhledným rukopisem.

Zajímalo by mne, kdy ho napsal. Teď je mu šestatřicet, takže má ještě dost času, aby svá předsevzetí splnil, což je dobře, protože pokud vím, nic z toho ještě nepodnikl.

Matně si vzpomínám, že si koupil běžecké boty a chtěl začít běhat, ale myslím, že je ani nevyndal z krabice.

Kdyby mi řekl o svém seznamu, mohla bych mu s odškrtnutím jednotlivých předsevzetí pomoci. Rozhodně by pro mne nebylo nic těžkého jít na čaj do Ritzu, kdyby to muselo být. A pokud jde o vína, nic o nich sice nevím, ale zato vím, že je ráda ochutnávám.

Kvůli tomu seznamu mě mrzelo ještě víc, že jsme se rozešli. Jestli tohle byly věci, které měl v úmyslu uskutečnit, tak si nedovedu vysvětlit, proč si myslí, že jsme každý jiný. S radostí bych je všechny absolvovala s ním.

Tak dobře, je možné, že windsurfing v sobě spojuje ty nejhorší elementy, jaké si člověk dokáže představit při venkovních aktivitách – silný vítr, ledově studené moře a neslušivé neoprenové obleky –, ale zato Glastonbury vypadá báječně, hlavně když festival sledujete z pohodlí domova, v teple a v suchu. A přestože mé tábornické schopnosti za moc nestojí, neřekla bych, že by to pro jednu bylo *až tak* hrozné. Stačí si představit, jak by několik dnů ve vlhku pomohlo mé pokožce.

Ovšem jeden bod na seznamu mě naplnil děsem, a to bylo slaňování. Naše firma právě dávala dohromady návrh na propagační materiály pro Spinnaker Tower a z podkladů, které jsme dostali, jsem věděla, že ta věž je víc než sto sedmdesát metrů vysoká. To bylo o sto sedmdesát metrů víc, než by mi bylo milé.

Nikdy jsem tam nebyla výš než v baru v přízemí, a tak by Joseph tenhle úkol musel splnit sám. Ale o všechny ostatní bych se ráda pokusila s ním.

Co kdybych mu řekla, že jsem seznam našla a že mu pomůžu ho splnit?

Zavrtěla jsem hlavou. To by nešlo. Když jsme se rozcházeli, snažila jsem se ze všech sil, abych ho přesvědčila, že dělá chybu, ale on byl neoblomný a tvrdil, že už se rozhodl a na svém rozhodnutí nehodlá nic měnit.

Kéž bych ho dokázala přesvědčit, že jsem ve skutečnosti ta správná žena pro něj.

Cítila jsem, jak se mi rozbušilo srdce, a v hlavě se mi rojily myšlenky. Začínal se mi rýsovat plán.

Mohla bych předsevzetí na jeho seznamu splnit sama!

Mohla bych uskutečnit jednu akci po druhé, dát z nich fotky na Facebook a doufat, že si jich Joseph všimne.

Četla jsem seznam znovu od jedničky do desítky a znovu jsem znervózněla, když jsem došla až ke slaňování. Raději tenhle úkol nechám až na konec; klidně se totiž může stát, že do té doby už Joseph příběhne zpátky, a tak již nebude nutné, abych ho splnila.

„Už jsem tady,“ zavolala Sian.

Rychle jsem složila list papíru a hodila ho zpátky do krabice.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se.

„Fajn,“ odpověděla jsem a snažila se vypadat nevinně. Nemohla jsem jí říct o svém nápadu – jen by se pokusila mi ho rozmluvit. Nebyla moc nadšená, když jsem mluvila o tom, že bych chtěla Josepha získat zpět.

Sian se chystala otevřít novou lahev vína, ale to jsem jí nemohla dovolit. Kdyby ji otevřela, nic by jí už nezabránilo v úmyslu vrátit se k prozkoumávání krabice.

„Já jsem si to rozmyslela,“ vyhrkla jsem. „Přece jenom chci jít ven.“

„Opravdu?“ podivila se Sian a odložila vývrtku.

„Hm. Jestli se ti ještě pořád chce.“

„Rozhodně. Hele, copak jsi našla v té krabici, že sis to tak najednou rozmyslela?“

„Nic,“ zavřela jsem raději víko a odstrčila krabici do rohu. „Jen jsem prošla zbytek a došlo mi, že máš pravdu – nemůžu na ni zírat celou noc.“

Sian se zastavila a upřeně koukala na krabici. Na okamžik jsem dostala strach, že mě odhalila.

„Dobře,“ souhlasila. „Tak pojď, vypravíme se do města.“

Vydechla jsem úlevou, že seznam je stále ještě mým malým tajemstvím. Šly jsem do ložnice připravit se a musela jsem se držet, abych nesáhla do krabice a tajně nestrčila papír do kapsy. Ale konec konců tam ještě bude, až se vrátím.

Ruka, v níž jsem o tři hodiny později znovu držela seznam, se mi roztrásla. Nevím, jak jsem to tři hodiny vydržela, aniž bych se o něm zmínila. Sian si myslela, že jsem změnila plán, protože jsem přece jenom dostala chuť jít někam do baru, a neměla tušení, že to vše způsobil objev, který jsem právě učinila.

Večer v baru byl příjemnější, než jsem čekala. Možná že jsem se dokonce i trochu bavila, ale stejně jsem se nemohla dočkat, až budu doma a budu se moc vrátit ke krabici.

Navlékla jsem si přes pyžamo bláznivý vlněný sobí svetr a se seznamem v ruce jsem vlezla do postele.

Něco na tom, jak jsem si ten seznam znovu pročítala při tlumeném světle lampy, způsobilo, že ještě zesílilo mé tušení nesmírné důležitosti, která jej obklopovala. Bylo to, jako bych našla svatý grál: návod, jak Josepha získat zpět.

Na Sianino povídání v baru jsem se vůbec nedokázala soustředit. Chtěla, abych se k ní přidala v hodnocení přítomných mužů, ale přestože tam bylo několik pohledných chlápků, žádný z nich se nemohl rovnat Josephovi. Připadali mi trochu legrační, když jsem je pozorovala, jak do sebe hází drinky a pokukují po děvčatech v krátkých sukních. Připomnělo mi to, jak kultivovaně a dospěle se za všech okolností choval můj bývalý přítel.

Já nechci žádného kluka, chci *muže*. A ne jakéhokoli muže – chci Josepha.

Čím víc jsem na to myslela, tím víc jsem věřila, že jeho seznam mi v tom pomůže.

Věci, které chce podniknout, než mu bude čtyřicet. Byl tohle důvod, proč jsme se rozešli? Byl to u něj případ krize středního věku? V myšlenkách jsem rekapitulovala náš vztah a musela jsem přiznat, že jsme se možná opravdu poněkud dostali do vyjetých kolejí. Pravidelně se opakující povaha našich společných večerů: v diáři pečlivě poznamenané pondělní, středeční a páteční večery a každá druhá sobota. Střídavé víkendy u něj v domě a v mém bytě. Pravidelná návštěva americké stylové restaurace na nedělní brunch v případě, že byl on u mne, nebo snídaně v módní gastro restauraci, když jsem já byla u něho. Možná že taková předvídatelnost ho už nudila, a já si přitom myslela, že právě to je základ trvalosti našeho vztahu.

Proč jen jsem se nepostarala o nějakou změnu? Mohla jsem se třeba u něj neohlášeně objevit v úterý, na sobě jenom balonák a boty na jehlách. Nebo ho vzít do thajského bufetu typu „sněz-co-můžeš“ místo do restaurace. Ale neudělala jsem to. Nerada to říkám, ale mně se předvídatelnost a pravidelnost, s jakou Joseph organizoval náš život, líbila. Věděla jsem přesně, co mám čekat, nebo jsem si to aspoň myslela.

Znovu jsem se podívala na list papíru, který už měl ohnuté rohy, jak jsem ho pořád žmoulala v ruce. Opravdu bych všechny ty věci dokázala zvládnout?

Začala ve mně hlodat pochybnost, když jsem se snažila představit si sama sebe, jak při windsurfingu vyjíždím na moře, a z pomyšlení na skučení větru a studenou vodní tříšť mi naskočila husí kůže.

A co když to všechno dokážu a Joseph si toho ani nevšimne? Prošla bych si peklem pro nic za nic. Asi bych přišla nejenom o svou lásku, ale pravděpodobně taky o rozum.

Zavřela jsem oči a v duchu viděla jeho tvář. Nadechla jsem se a ucítila ze svetru vanout vůni jeho vody po holení. Pro jednu jsem byla ráda, že se s ní prakticky poléval – aspoň i po tak dlouhé době pořád ještě ulpívala na věcech, které měl na sobě.

Musím ho získat zpět, nebo se o to aspoň pokusit.

Otevřela jsem oči. *Já to dokážu*, řekla jsem si nahlas a znovu pročítala seznam. Musím mu ukázat, že je ve mně víc, než si myslel.

Přiložila jsem si list papíru k srdci a zavřela oči, abych si znovu v duchu vyvolala Josephův obličej. Mohla jsem jen doufat, že jsem našla klíč k tomu, jak ho získat zpět, protože když se tohle nepodaří, tak už mě nic jiného nenapadá.

Kapitola 4

Čtyři týdny a jeden den od našeho rozchodu, ale jak doufám, méně než tři měsíce do dne, kdy budeme opět spolu (když bude seznam fungovat...).

Bolela mě pusa od toho, jak jsem potlačovala úsměv a pokoušela se o neutrální výraz. Nechtěla jsem, aby si Sian začala domýšlet, odkud se vzala moje znovunalezená dobrá nálada.

Ještě teď mě udivuje, že jsem dokázala přečkat naši včerejší výpravu do baru a nezmínit se o seznamu, natož vyslovit Josephovo jméno. Nejraději bych jí svůj nápad, že se dám do plnění seznamu předsevzetí, vyklopila hned, ale držela jsem jazyk za zuby, protože si myslím, že bude lepší nechat uplynout nějaký rozumný čas, než o tom začnu hovořit. Nechci, aby přišla na to, že smyslem mého seznamu je, aby se ke mně Joseph vrátil, takže se o tom někdy zmíním jen tak mimochodem při hovoru a budu předstírat, že to dělám proto, abych se vyrovnala s rozchodem. Sian je nejen zaujatá proti Josephovi a proti romantice obecně, ale má taky dosti radikální feministické názory a rozhodně by neschvalovala, že se chci změnit kvůli nějakému muži.

„Tak s kým se to dneska sejdem?“ zeptala se Sian, když jsme vystoupily z auta a dívaly se přes ústí řeky na ostrov Hayling.

„S mým kolegou z práce Gilesem – myslím, že ses s ním seznámila loni o Vánocích – a s jeho ženou Laurou a několika jejich kamarády, které ještě neznám.“

Giles mi dneska ráno poslal textovou zprávu pro případ, že jsem si to s tou cyklistickou výpravou rozmyslela. Sice jsem ráno nevstala úplně vyměněná, nebo najednou nezjistila, že přece jenom vlastním kolo, ale slíbila jsem, že se po výletě s nimi sejdu v hospodě. Sian jsem přemluvila, aby tam šla se mnou. Náš velkolepý výlet bude místo cyklistické túry spočívat pouze v pětiminutové plavbě trajektem.

„Tak kde je ten trajekt?“ zeptala jsem se a obhlížela obzor.

Žiju v Portsmouthu už řadu let, ale cestu trajektem jsem ještě nezkusila. Bylo to pro mne trochu vzrušující, protože jsem měla pocit, jako bychom se vydávaly na opravdový celodenní výlet.

„Právě přijíždí.“

„Kde?“ zeptala jsem se a přimhouřila oči.

„Tamhle.“

Sledovala jsem, kam ukazuje prstem, ale asi jsem neviděla to, co ona.

„Vidím jen ten malý člun.“

„To je trajekt,“ řekla Sian a spěchala k molu, k němuž právě přirazilo plavidlo.

Stála jsem jako sloup a jen nevěřícně zírala na malou loďku.

„To je ono?“

Trajekt jsem si představovala jako velkou loď o několika patrech a se spoustou místa, a ne mrňavou loďku, kterou by člověk mohl omylem považovat za rybářský člun.

„Tak pojď. Nechceme, aby nám ujel,“ zavolala Sian přes rameno.

Ne že bych se plavby na lodi bála; problém byl v tom, že když jsem naposledy byla na lodním mejdanu, bylo dost větrno

a celou cestu jsem blila jak alík. Mám trochu strach, aby se mi po těch dvou lahvích vína, které jsme včera vypily, neudělalo šoufl.

„Abi.“

„Už jdu,“ hlesla jsem a váhavě šla za ní.

Člověku, který vybíral jízdné, jsme podaly peníze a Sian pokračovala dál po dřevěném můstku až na loď. Neměla jsem jinou možnost než ji následovat, protože klíčky od auta měla ona.

Usedla jsem vedle ní a modlila se, abych v sobě udržela svůj ranní sendvič se slaninou.

Abych nemusela myslet na to, jak je ta loďka malá, odhodlala jsem se říct Sian o svém seznamu předsevzetí.

„Tak jsem dneska ráno brouzdala po internetu a hledala návod, jak překonat rozpad vztahu.“

Jakoby nic jsem se rozhlížela okolo sebe, abych dala najevo, že nejde o nic světoborného.

„A co ses tam dozvěděla?“

Sian nasadila jeden ze svých typických výrazů. Naklonila hlavu na stranu, zkřivila pusu a povytáhla obočí, jako by mi chtěla naznačit, že jsem úplný idiot.

„No,“ začala jsem a chvíli mi trvalo, než jsem si svou vymyšlenou historku srovnala v hlavě. „Člověk si má udělat seznam věcí, kterých chce za poměrně krátkou dobu dosáhnout. Víš, taková ta předsevzetí, která by chtěl splnit, než umře. Zaplavat si s delfíny, naučit se mandarínštinu, strávit noc v ledovém hotelu.“

„Ty si chceš zaplavat s Flipperem a naučit se čínsky? To ti má spravit zlomené srdce?“

„To ne, to by bylo až moc náročné. To jsou jenom příklady, ale zaměřit se na nějaký cíl patrně člověku pomůže překonat rozchod s partnerem.“

Dneska ráno jsem si to vygooglovala a našla jsem o tom tweet – důkaz, že to musí být pravda.

„Mně se nějak víc líbí stará zásada ‚když chceš na někoho zapomenout, najdi si někoho jiného‘,“ oponovala Sian.

„To jsi celá ty,“ řekla jsem se smíchem. „Ale mně se zamlouvá ten nápad se seznamem předsevzetí.“

Trajekt zastavil a viděla jsem, že jsme v cíli. Téměř jsem nepozorovala, že se loď rozjela, a zdá se, že to nepozoroval ani můj žaludek, protože mi nebylo ani trochu špatně. Vstaly jsme a vydaly se na cestu po suché zemi.

Hospoda stála přímo proti nám. Mezi lidmi okolo stolu na zahrádce jsem zahlédla Gilesovu hlavu. Oni sedí *v březnu* venku?

„Tak vážně, co tedy máš na tom svém seznamu?“ zeptala se Sian cestou k hospodě.

Zhluboka jsem se nadechla a pokusila se zůstat klidná. Věděla jsem, že když chci, aby mi věřila, musím všechny nápady vydávat za svoje vlastní.

„Chtěla bych jít na odpolední čaj do některého luxusního podniku v Londýně, jako je Claridge's nebo Harrods nebo Ritz,“ odpověděla jsem a snažila se, aby to neznělo jako něco, co vymyslel někdo jiný. „A taky mě napadlo, že bych mohla jít na ochutnávku vín na opravdovou vinici. No, a naučit se nějaký cizí jazyk – už dávno jsem se chtěla naučit španělsky.“

Aspoň tohle je pravda. Miluju španělské jídlo a hrozně ráda bych uměla vyjmenovat jednotlivé kousky tapas na jídelním lístku správně, místo abych si vymýšlela vlastní varianty například pro masové kuličky.

Odmlčela jsem se a sledovala její reakci. Čekala bych, že se bude smát, ale Sian mě pozorně poslouchala, a tak jsem si troufla vyjmenovat i ostatní věci na seznamu. Ale než jsem se dostala k těm opravdu těžkým – takovým, na kterých se ukáže, jestli mi věří –, došly jsme k Gilesovu stolu.

Giles zvedl hlavu a pro jistotu se podíval dvakrát.

„Hej, Abi! Skoro jsem tě s tím novým účesem nepoznal.“

„Ahoj,“ pozdravila jsem a rukou si prohrábla vlasy. Pořád ještě mě překvapovalo, jak jsou krátké. „Řekla jsem si, že je čas na změnu.“

„No, sluší ti to,“ řekl Giles.

„Rozhodně,“ přidala se jeho žena Laura.

„Děkuju,“ řekla jsem a usmála se na oba.

Sian zakašlala a já si vzpomněla na své vychování.

„Tohle je moje kamarádka Sian.“

„Rádi tě vidíme,“ usmál se Giles. „To je moje žena Laura a tohle jsou moji kamarádi Doug a Ben a Benova přítelkyně Tammy.“

Všichni jsme se na sebe navzájem usmívali a mumlali své „těší mě“.

„Dojdu pro něco k pití. Co si dáte?“ zeptal se Giles a vstal.

„Já si dám colu,“ odpověděla jsem v naději, že mi uklidní žaludek po včerejším vínu.

„Tak to budou dvě,“ přidala se Sian, „já řídím.“

Giles odešel k baru a Sian a já jsme si sedly ke stolu.

Na chvíli zavládlo rozpačité ticho, když jsme si uvědomili, že právě odešla jediná osoba, která nás všechny spojuje.

„Tak jaký byl výlet na kolech?“ zeptala jsem se ve snaze prolomit ledy.

„Docela dobrý,“ řekla Laura. „Ačkoli si myslím, že tihle dva by to zvládli ve spaní, jak to bylo snadné.“

„Ale moc jsme si ten den užili,“ odpověděl jeden z mladých mužů.

Pohlédla jsem na něj a chtěla si vzpomenout na jeho jméno, ale už jsem ho zapomněla – jsem hrozná na jména. Předtím jsem si nevšimla, že je vlastně docela přitažlivý. V rozpacích jsem si zastrčila vlasy za ucho a přemýšlela, jak to, že jsem to

nepostřehla, když jsem si sedala. Cítila jsem, jak se mi rozpalují tváře a najednou mě to trklo: připomíná mi Josepha, a proto mi asi připadá atraktivní.

Začala jsem si ho důkladněji prohlížet, a čím déle jsem se na něj dívala, tím víc mi docházelo, že si vlastně nejsou vůbec podobní. Jediné, co měli společné, byly kudrnaté vlasy. Ale tenhle chlápek vypadal poněkud neupraveně a měl na tvářích něco, co vypadalo jako několikadenní strniště; Joseph by se nikdy neobjevil na veřejnosti jinak než dokonale upravený.

Z toho je vidět, co se mnou ten rozchod udělal. Vzplanu hned ke každému, kdo se třeba jen vzdáleně podobá Josephovi.

„Ano, měli jste štěstí na počasí,“ dodala jsem a pohrávala si se šátkem, abych se uklidnila.

Znovu se rozhostilo ticho a začínala jsem litovat, že jsme sem přišly. Všichni se nervózně rozhlíželi a už to začínalo vypadat na velký trapas.

Do toho se vložila Sian: „Tak tady Abi mi cestou zrovna vyprávěla, že si udělala seznam svých předsevzetí.“

Vrhla jsem na ni varovný pohled, ale ona mě ignorovala.

„Víte, takový ten seznam dvaceti věcí, které chcete udělat, než zaklepete bačkorama. Říkala mi, co si do toho seznamu napsala.“

„To zní zajímavě,“ ozvala se Laura. „Co všechno tam je?“

Všechny pohledy okolo stolu se v té chvíli upřely na mne a já se začínala cítit nesvá. Bylo už tak dost těžké svěřit se se seznamem Sian, ale teď jsem měla pocit, jako bych stála před panelem rozhodčích. Navíc Gilesovi kamarádi jsou zřejmě neuvěřitelně zdatní a zvládli by odškrtnout jednotlivé položky mého seznamu levou zadní.

Laura se přívětivě usmívala, ale druhá žena, Tammy, mě pozorovala se soustředěným zájmem. Připadala jsem si trochu

směšně, když jsem před ní mluvila o svém seznamu, protože zatímco já jsem vypadala, jako bych všechna dobrodružství a všechny fyzické výkony od sebe odháněla, ona naopak vypadala, jako by je přitahovala. Měla bezvadně vysokou a štíhlou postavu, vysedlé lícni kosti a přirozeně opálenou pleť, která pocházela od pobytu venku a ne od lahvičky samoopalovacího krému značky St. Tropez jako u mne. Měla jsem strach, že otevřu pusu a ona neudrží smích z toho, jak je ten seznam ubohý.

„Hm, je to trochu hloupé,“ odpověděla jsem trochu sklesle.

„Jen nám prozrad, co na tom seznamu máš!“ pobídla mě Tammy a tvářila se zvědavě. Jako by tušila, na co myslím, a snažila se mě povzbudit.

Vtom se vrátil Giles s pitím a Laura mu řekla, o čem se bavíme.

„Už jsem Sian říkala o odpoledním čaji v nějaké exkluzivní londýnské restauraci, o ochutnávce vína na vinici a o tom, že bych se chtěla naučit španělsky, ale taky bych si ráda zaběhla půlmaraton.“

Čekala jsem, že někdo podotkne, že se svými zakulacenými boky a velkými nadry nemám zrovna ideální běžeckou postavu, ale nikdo nic neřekl. Jen si mne se zájmem prohlíželi.

„No, a chci jet do Paříže a prohlédnout si za jeden den všechny památky... a taky absolvovat cyklotúru kolem ostrova Wight.“

„Aha, v tom případě by to dneska bývala byla perfektní tréninková jízda,“ přerušila mě Laura.

„Myslím, že bych spíš potřebovala nějakou předtréninkovou jízdu.“ Musím si totiž nejdřív vzpomenout, jak se vůbec jezdí na kole.

„To nebude ani zapotřebí, terén je poměrně rovný a řekla bych, že je i pro začátečníka zvládnutelný,“ přidala se Tammy a povzbudivě se na mne usmála.

„Jestli nemáš kolo, měla bys zajít tady za Benem,“ řekl Giles a ukázal na svého kamaráda s rozčuchanými kudrnami. „Ben má totiž obchod s bicykly.“

Obrátila jsem pohled na jeho kamaráda ve snaze zapamatovat si jeho jméno.

„To by bylo skvělé. Budu muset trochu trénovat, než se vydám na cyklistický výlet.“

Ben vytáhl z náprsní tašky navštívenku.

„Tady máš – je tam adresa obchodu. Něco tam pro tebe vybereme.“

„Díky,“ řekla jsem a schovala navštívenku do kabelky.

„Tak, co ještě máš na tom seznamu?“ zeptala se netrpělivě Sian, kterou cyklistické intermezzo viditelně nudilo.

„No, jet na festival do Glastonbury, naučit se windsurfovat a vystoupit na jeden ze čtyř nejvyšších vrcholů ve Spojeném království.“

Už předtím jsem se rozhodla, že v žádném případě nedokážu vylézt na všechny čtyři v krátkém čase, který jsem si stanovila. Budu muset všechno zvládnout rychle, abych Josepha získala zpět dřív, než si místo mne najde jinou dívku. Muži jako Joseph nezůstávají nezadaní dlouho.

Vylézt na všechny čtyři vrcholy by mi trvalo čtyři víkendy, to znamená celý měsíc. Zjistila jsem už, že existuje nějaká charitativní akce, při níž se vyleze na tři vrcholy za dvacet čtyři hodiny, ale potom bych charitu potřebovala já, protože na to, abych něco takového přežila, rozhodně nejsem dost fit.

„Čtyři vrcholy?“ zeptala se Sian.

„Jo.“ Musím ještě zjistit, který je ten záhadný čtvrtý.

„Nejsou snad jenom tři?“ dodala Sian.

„Ne, ne, jsem si jistá, že jsou čtyři.“ Joseph říká, že jsou čtyři, a Joseph má většinou ve všem pravdu.

„Ano, ten čtvrtý je Slieve Donard,“ souhlasila Benova přítelkyně a tvářila se, jako že to přece ví každý.

Sian zareagovala tím, že se narovнала na židli a sešpulila rty, a ty dvě se střetly pohledem jako býci, kteří se chystají pustit se do sebe rohy.

Nebylo to poprvé, co jsem u jiných žen pozorovala podobnou reakci na Sian. Myslím, že ženy vycítí, že Sian je typická svůdnice, a bojí se o své partnery. Ale dneska byla neobyčejně zdrženlivá. Nebyla naladěná na flirtování, a nemůžu říct, že by mě to překvapovalo. Ani Giles, ani Doug, ani Ben nebyli její typ – byli až moc drsní a excentričtí. Sian měla slabost pro uhlazené elegány v oblecích a naleštěných botách. Tammy se kvůli svému mládenci nemá čeho obávat.

„Je to v Severním Irsku,“ vysvětlil Ben a podíval se na svou přítelkyni, než se znovu natočil ke mně.

„Do Severního Irska jsem se už dávno chtěla podívat,“ přikývla jsem. Nebo mne spíš zaujala *Hra o trůny*. Třeba si z těch vrcholů vyberu zrovna tenhle.

„Na ten se dobře leze, protože není moc příkrý,“ řekla Tammy a usmála se na mne, jako by u ní došlo v posledních třiceti vteřinách ke změně osobnosti. „Loni jsem to tam objela jako přípravu, než jsem se přihlásila na offroadové závody.“

Bylo zřejmé, že to, co Tammy dráždilo na Sian, já nemám. Skoro jsem se cítila uražená, že mě nepovažovala za hrozbu. Ale asi měla pravdu, protože i když mi nový účes zvedl sebevědomí, pořád jsem ještě měla pandí oči a pneumatiku kolem pasu, a rozhodně jsem nepůsobila na muže jako bych byla Angelina Jolie.

„Příští měsíc si chceme udělat výlet na Snowdon, jestli bys chtěla jít s námi a vzít to jako svůj vrchol,“ navrhl Giles.

„Ó ano, Abi, prosím pojed s námi. Je příjemné, když je s námi ještě jedna žena. Tammy, budeš se k nám moct taky přidat?“